Un exemple de la gestió brillant dels actuals dirigents de la Universitat

Una mostra de com es troba la Universitat d'ençà que en tenen cura els enemics del Patronat.
Aquest espectacle ja fa un any que dura.

Ara fa un any que es suspenia tot a la Universitat, s'expulsava el Patronat, es processava el rector i altres membres del Patronat, entre ells el president, senyor Fabra, i l'Estat s'incautava de la direcció de la Universitat, començant a actuar el senyor Mur de rector governatiu, aconsellat per una mena de Comitè secret, el "Katipunan", que diuen alguns professors, presidit pel doctor Soler i Batlle, ex-catalanista i organitzador de l'adhesió a la dictadura dels professors universitaris, el qual, sense cap càrrec responsable en aquell moment a la casa, rebia Comissions i es parlava de les disbauxes administratives del Patronat. Allavors es donava ordre de suspendre les obres que es realitzaven a l'edifici per tal de netajar-lo i fer-lo esdevenir habitable. El comissari invisible, després d'una primera visita en la qual es pronunciaren els decrets de suspensió, acabà per constituir la Junta universitària en suprema autoritat de la Universitat i tornar a restablir els Claustres de numeraris d'aquells professors que havien fet oposicions i "no havien caigut de la lluna".

Heus ací la "verdadera autonomía" restablerta i acabada la "dictadura y el despotismo" del Patronat. La Universitat, lliurada als numeraris, i el ministre i el seu representant, el comissari, realitzant aquell ideal del bon burócrata espanyol: "el amo, lejos". Per a aquells senyors que digueren en un document memorable —el dels quaranta un professors, contra el Patronat — que el règim del Patronat era incompatible amb la veritable autonomia i amb la cultura de Catalunya, deuria començar una era de nova prosperitat i, sobretot, ja ells tornaven a tenir el govern de la Universitat entre les seves mans. Que sapiguem, no han fet res.

Encara el senyor Mur, després dels seus innombrables viatges a Madrid, on l'estiu passat ha hagut de fer inacabables esperes a l'antesala del seu correligionari senyor Dualde o del senyor Rocha, el qual, si no competència (són les paraules del rector accidental, publicades a tota la Premsa de Barcelona), té molt bona voluntat, no ha trobat el moment ni l'energia suficient de fer netejar el davant de la reixa del jardí. Aquest munt d'escombraries és un símbol. En ésser suspès, ara fa un any, el Patronat, de les obres que es feien als nous locals dels Deganats de Lletres i Dret, davant del bar, hi havia unes desferres de maons que s'amuntegaven en un lloc proper, davant del jardí i que havien d'ésser recollides abans d'obrir-se el curs. Però com que el personal de les obres fou acomiadat i els bidells de l'escalafó sens dubte en els seus reglaments no hi tenen ocupacions tan servils com la de netejar la casa, allí es quedaren. Però, sobretot, a l'autoritat acadèmica accidental i al seu Comitè àulic es veu que no els molesta que davant del pas de tots els estudiants de la casa es perpetuï la brutícia. Es el que ells diran: "N'hi havia hagut tant durant tants anys!" En una certa ocasió un ratolí estigué exposat a la consideració de tothom durant alguns mesos al mig del pati de Dret. A les parets hi havia aquells famosos dibuixos obscens amb inscripcions explicatives. ¿Quina importància té un munt de maons a bocins?

La casa bruta, els professors no cobrant des de fa un any, les mecanògrafes i els bidells a la misèria; però, això sí, els escalafons, florents com mai; la veritable autonomia, en marxa i "él amo, lejos". Tot menys el Patronat, que netejava i feia treballar.

ELS CANDIDATS A LA VARA

Després que fa més d'un any que la ciutat de Barcelona no té alcalde popular, quan l'últim que li havia tocat ha hagut d'ésser tret de resultes de l'afer Strauss, tots els coaligats amb els amics d'aquest popular mexicà es belluguen per veure a qui li donaran la vara.

Els de la Ceda voldrien treure el senyor Jaumar de l'alcaldia accidental i el seu cap, senyor Cirera, voldria posar-s'hi ell, de R. O.

Mentrestant els de la Lliga discuteixen si s'hi ha de posar el senyor Duran i Ventosa, el senyor Martínez Domingo, el senyor Valls i Taverner, el senyor Coll i Rodés, i fins el senyor Codolar, al qual amb la vara d'alcalde li serien premiats pel senyor Cambó els seus serveis com a cap de les partides de la porra de la Lliga que en les jornades electorals es dediquen a fer tupinades i a organitzar les càssiques i tradicionals rodes que tan popular feren el senyor Ferran Agulló (a) "Pol", aquell al qual es volia dedicar una Cala de la Costa Brava segons projecte fallit de Manuel Brunet.

Per la seva banda els radicals, descartat de fer alcalde els senyors Ulled, Santamaria i Giraut, perquè són massa coneguts i perquè després d'un escàndol com el del senyor Strauss llur aparició a l'Alcaldia podria ésser titllada d'inoportuna, defensarien la candidatura del senyor Ruperto Roldós.

No trigarem gaire a saber qui és l'afortunat que haurà de fer el paper galdós d'ésser despatxat de l'Alcaldia de Barcelona com es despatxa una criada que n'ha fet alguna, el dia no llunyà en què prengui possessió novament de la Casa de la Ciutat un Ajuntament popular.

La Lliga dóna el condol al senyor Pich

Llegim als diaris que el senyor Puig i Cadafalch, personatge de la Lliga, així còm els senyors Duran i Ventosa i Vallès i Pujals, han estat a casa del senyor Pich a desgreujar-lo por la votació de boles negres que tingué dilluns passat al Parlament de la República.

Sembla que un diputat de la Lliga ha estat destacat a La Haya a visitar el senyor Strauss amb el mateix propòsit de desgreujar-lo.

Un cas molt particular

El senyor Antonio Sánchez Fuster, cap de Negociat de segona classe del ministerio de Treball, Justícia i Sanitat, i secretari particular de don Alejandro Lerroux, ha estat agregat per decret a la secretaria particular del ministre d'Estat senyor Martínez de Velasco, precisament en el moment en què el senyor Lerroux deixava el ministeri. No és cert el que es diu que a don Alejandro li interessa que algú de confiança li vigili alguna cosa.

A propòsit d'una biografia

La glorificació de Ferrer i Guàrdia

per DOMENEC GUANSE

Aquests dies la Premsa de dreta es mostra enfutismada perquè, segons s'hi afirma, les esquerres catalanes s'entretenen a glorificar Ferrer i Guàrdia. I les esquerres catalanes, segons aquests articulistes, no tenen dret a glorificar-lo perquè Ferrer i Guàrdia no solament no era catalanista, no solament no emprava el català en la seva famosa escola, ans perquè era internacionalista, forma, segons afirmen — i no és exacte—, la més contundent de negació nacional.

Davant d'aquests atacs, el primer que cal preguntar-se és en què consisteix aquesta glorificació. ¿Es que les esquerres catalanes pretenen fer ara de Ferrer i Guàrdia un màrtir del catalanisme? Res d'això. Ningú no pretén fer de Ferrer i Guàrdia res més que allò que fou: una víctima de les dretes.

Però la glorificació a què es refereixen essencialment les campanyes dels diaris dretistes consisteix essencialment en la publicació de la biografia de Ferrer i Guàrdia, "Vida, procès i mort", de William Archer, segons versió, literàriament excellent de C. A. Jordana (1). Els diaris de dreta no parlen, però, d'aquest llibre. No l'alludeixen tan sols. Fan al seu voltant el mes espès dels silencis. No els convé de cap manera que sigui conegut, que sigui divulgat. Per això, sense anomenar-lo, fau caure la bàlis que la publicació del llibre els estimula damunt de les esquerres. Elles voldrien sobre el sepulcre anònim de Ferrer i Guàrdia tantes tones d'oblit! Tot el que sigui recordar Ferrer i Guàrdia les revolta.

Però ¿per què les excita de manera tan particular el llibre de William Archer? El llibre de William Archer és segurament el més imparcial, equànime i complet que s'ha escrit sobre el cas Ferrer i Guàrdia. Es un llibre sense passió, sense ombra de demagògia. Sovint els catòlics han volgut fer veure que el cas Ferrer era aprofitat per difamar Espanya a l'estranger. El llibre de William Archer, però, ens fa enorgullir com a catalans per tot el bé que diu de Catalunya i especialment de Barcelona.

Qui era William Archer? William Archer era un periodista anglès, liberal i demòcrata. Les seves idees no coincideixen, doncs, amb les de Ferrer i Guàrdia. Vingué a Espanya, encarregat expressament per una publicació anglesa, d'estudiar l'afer damunt del terreny mateix. Tenia sobre l'afer molt pocs antecedents. No hi tenia, sobretot, cap prejudici. Li era igual de presentar als seus lectors un Ferrer culpable, que un Ferrer injustament perseguit. No es podia, doncs, adoptar una actitud més irrecusable.

¿Quin resultat va ésser, però, el dels seus estudis del procés, de les seves enquestes? Amb tota imparcialitat William Archer diu que no està segur que si Ferrer hagués estat jutjat "d'una manera decent, seguint normes raonables", s'hagués escapat de tota pena. Les seves simpaties per tota forma de rebellió, confessa, potser li van fer cometre aquells dies de la Setmana Tràgica alguna indiscreció. Considera tanmateix que condemnar-lo com a cap i autor de la rebellió era una "absurditat monstruosa".

I William Archer, seguint els fils dels fets, reconstruint la història social i política d'aquells moments, demostra d'una manera concloent que Ferrer i Guàrdia no va tenir cap influència personal en les revoltes de la Setmana Tràgica; que no en va ésser ni tan sols un responsable moral. L'estat d'excitació de Barcelona, els ferments protestataris i anarquitzants de Barcelona eren prou forts per a produir l'explosió, sense que les propagandes de Ferrer i la seva Escola Moderna—d'una irradiació tan limitada—en fossin cap factor decisiu.

William Archer posa, però, de re-

FRANCESC FERRER I GUARDIA

lleu amb quina facilitat van ésser acollits tots els testimoniatges, per grollers que fossin, contra Ferrer; el refús, en canvi, a admetre aquells que li eren favorables; el paper maquiavèlic que en el procés jugaren les Juntes diocesanes i de Defensa Social... William Archer refusa, en la seva imparcialitat, la teoria d'una conxorxa criminal contra Ferrer. Creu que l'estupidesa maligna, unida a la manca del més rudimentari sentit del joc net, són suficients per a explicar-ho tot.

La sensibilitat de William Archer, que no és pas la d'un home excepcionalment sensible, ans la d'un anglès mitjà, s'irrita no solament davant de la facilitat amb què eren admeses les proves contra Ferrer, davant de la monstruositat de la condemna, davant de la ràpidesa de la seva execució. Sorprès per la mateixa ineptitud del tribunal militar, per la injusta manera de tractar-lo, ja abans d'ésser jutjat; per la recompensa que va ésser donada als que van detenir-lo sense cap esforç. ¿No prova, en efecte, tot plegat que Ferrer ja era condemnat per endavant en la consciència dels seus jutges i en els governants que, podent evitar el que hi havia d'irremeiable en el compliment de la sentència, no ho van voler evitar?

Després d'això, William Archer no cau en l'error de fer l'apologia de Ferrer. Tot reconeixent el seu idealisme, tot desfent les llegendes que en volien fer un monstre, durant el curs del llibre fa notar la seva mediocritat intellectual, la mediocritat de les seves idees pedagògiques. L'Escola Moderna, dirà, no era certament cap escola modèlica. Però, pregunta, ¿eren millor, més humanament i justament orientades les escoles confessionals que ell combatia?

No; William Archer no fa l'apologia de Ferrer. S'adona perfectament d'una cosa i no tracta de dissimular-ho: que el que ha fet gran la figura de Ferrer, que el que l'exalta i glorifica no és sinó la seva mort. Són les dretes, en fer-lo afusellar, que l'inmortalitzen. Altrament no és sense patetisme que William Archer retreu el coratge, la serenitat — fidel a les seves idees de sempre — amb què morí. L'home — dirà — que s'acarà amb el gran enigma — per a ell no cap enigma, sinó nit i no res — amb una decisió tan serena, tan ferma, no és certament la menys important de les víctimes de l'obscurantisme, dels màrtirs del lliurepensament...

I les dretes voldrien ara que oblidéssim un cas així. Una condemna així d'injusta. En nom de què? ¿De Catalunya? Del catalanisme? ¿Quina incompatibilitat hi ha? ¿No ens hem commogut amb el cas Dreyfus? ¿No ens hem commogut amb el cas de Matteotti? ¿Per què hauríem d'oblidar el cas Ferrer, esdevingut a casa nostra? No té res a veure el catalanisme amb Ferrer.

¿No és, per ventura, que perquè el record de tot això és encara molt viu, que han estat evitades sentències i execucions com les de Ferrer i Guàrdia, però que ens haurien estat més doloroses?

(1) Editorial Atena.

La censura no en deixava protestar

Aquestes esquerres, que sabien l'escàndol de l'Strauss i no en deien res i el guardaven per a esperar un bon moment — criden els diaris de la dreta — són tan responsables de la immoralitat com els que hi han intervingut."

Efectivament. Llegiu què deia dilluns al Congrés el Sr. Arranz, president de la Comissió dels 21. Deia:

"Y cuando después de estos hechos — el funcionament de la ruleta a Sant Sebastià i la corresponent suspensió del joc al cap de tres hores de funcionar — y del tiempo transcurrido parecía que en virtud de la resolución del señor ministro de la Gobernación y órdenes cursadas a todas las autoridades, ese aparato ya debería haber quedado totalmente en el olvido, nos le encontramos al cabo de unos meses funcionando en Formentor, y no se inaugura su funcionamiento con recato, en silencio, con sigilo; se anuncia su inauguración en la Prensa, con grandes titulares.

Ah! Pero hay un periódico que quiere dar la noticia de que se ha inaugurado el juego, y protesta por ello, y el suelto es tachado por la censura; sin embargo, sigue su funcionamiento, anunciàndose como un gran atractivo en algunos periódicos en grandes titulares."

Es a dir, la censura lerrouxista-cedista en el mes de desembre de 1934 servia per a impedir que els diaris denunciessin que el senyor Strauss tenia instal·lat l'"straperlo" a Formentor i protestessin del seu funcionament, i, en canvi, la mateixa censura permetia a altres diaris la publicació amb grans titulars dels anuncis d'aquest joc d'avantatge, i ni al fiscal no se li acudia denunciar-los, ni a l'autoritat governativa fer cessar el joc immediatament — va estar funcionant durant vuit dies—, ni al Govern se li acudia de fer cap investigació.

¿Qui eren, doncs, els culpables? Els coalitzats de l'Strauss.

Un míting de la CEDA

El senyor Cirera anuncia un míting de la Ceda a la Monumental per al dia 17 del present, en el qual es proposen parlar Gil Robles, el carlí Lucia i ell mateix.

Ja riurem.

Ah! I l'entrada serà gratuita.

Subscripció pro-presos

	Pessetes
Suma anterior..	379'65
Un grup d'obrers de can Roure, de Premià de Mar, mensualitat de juliol	22'50
Un grup d'obrers de can Roure, de Premià de Mar, mensualitat d'agost...	21'50
Un grup d'obrers de can Roure, de Premià de Mar, mensualitat de setembre...	24'50
B. Bellavista, de Mataró... ...	5'—
Joan Imbert	2'—
Josep Freixes...	2'—
Miquela Gralla de Benissaiem	2'—
Apolònia Tomàs (39 vegades)	1'—
A. S. C. (39 vegades)	2'—
Maria Campà a la memòria de Macià.	1'—
Llorenç Gibernau	5'—
Full núm. 202	
Manuel Aznar.	3'—
P. Rius...	3'—
E. Solé	3'—
Joan Lunas.	2'—
Asensi Pagès...	0'50
J. M...	2'—
Miquel	2'—
A. Francàs..	1'—
J. Munàrriz.	1'—
Carles Montplet...	2'—
Ricard Lafarga...	0'50
J. Montplet.	1'—
Jordi i Marcellina Alavedra...	1'—
P. Rius...	2'—
Prudenci Pallarès	1'—
Montserrat Magraso	1'—
Jaume Prat.	2'—
F. D. R...	0'50
Lluís Amat.	2'—
Joan Lunas.	1'—
Pere Segura	1'—
Carles Montplet...	2'—
Josep Bent..	1'—
Vicenç Mestres	1'—
Josep A. Fulquet..	1'—
Dos del partit català proletari	2'—
Suma a seguir...	507'65

* * *

La Comissió organitzadora del festival celebrat suara al teatre Olympia ens prega la publicació de la nota següent:

Ingressos..	9.568'50	pessetes
Despeses..	3.529'70	"
Beneficis..	6.038'80	"

Com és tractat un monument nacional

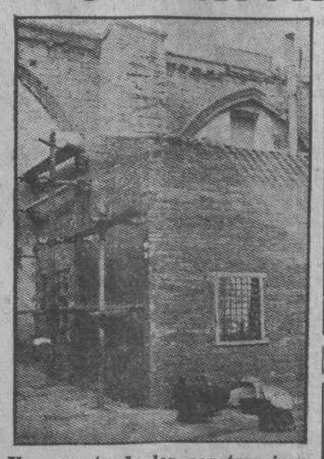

Un aspecte de les construccions de nova planta que s'estan fent a la catedral vella de Lleida

A la Catedral vella de Lleida, obra mestra del periode de transició (segles XIII i XIV), desfeta en l'interior d'ençà de Felip V, com que els soldats no hi caben, s'hi porten a terme construccions de nova planta al bell mig del claustre gòtic.

Ja fóra hora que s'acabés d'una vegada i en forma definitiva aquest intolerable estat de l'antic monument arquitectònic.

Si no es restaura, com correspon a la seva importància històrica i artística, almenys que es paralitzi tot nou intent de destrucció d'aquesta obra d'art, tant en el que es refereix als finissims detalls com al meravellós conjunt, puix que tant aquest com aquells es troben avui dia ja prou malmesos a causa de la descurança amb què ho tracten els seus estadants.

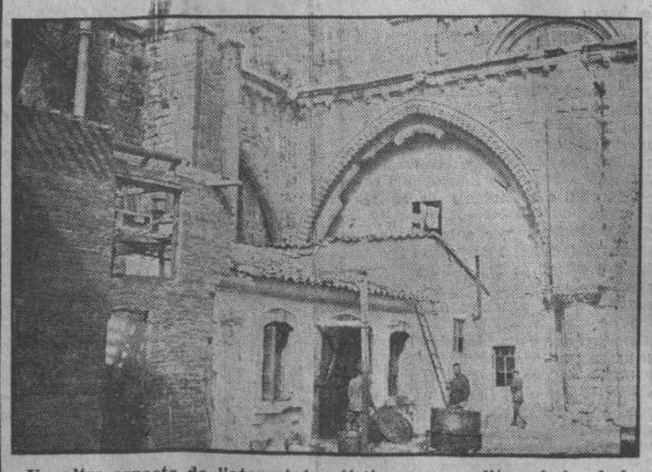

Un altre aspecte de l'atemptat artístic que es realitza al clos de la catedral vella de Lleida, ocupada pels militars

Mor d'accident, a Brusselles, el Dr. Angel Foix, exiliat

El dia 20 d'octubre, a les sis de la tarda, el nostre estimat amic el Dr. Angel Foix fou víctima d'un accident automobilístic en travessar l'Avinguda Lluïsa, de Brusselles, una de les principals artèries de la capital de Bèlgica. Traslladat immediatament a l'Hospital Saint-Pierre, el nostre malaguanyat company deixava d'existir dilluns a les nou del matí, sense que hagués tornat al coneixement i sense que hi pogués-sin fer-hi res els auxilis de la ciència, ja que sofria, ultra la fractura de la base del crani, un masegament del costat esquerre en ésser llançat violentament contra un arbre del dit passeig pel vehicle causant de l'atropellament.

El Dr. Foix no era la primera vegada que estava a Bègica, ja que era un dels que acompanyaven el nostre President Macià en el seu exili durant la Dictadura. No cal dir com fou també dels que l'acompanyaren amb més entusiasme en totes les seves gestes. Ell, però, aprofità aquell exili per a acabar la seva carrera de metge a la Facultat de Medicina de Brusselles amb excellent aprofitament. Nomenat metge intern a l'Hospital d'Andellecht, contragué matrimoni amb la filla del Dr. Lemaire, metge director del dit establiment.

Però no per això el Dr. Foix minvava el seu profund sentiment nacionalista, tan arrelat en ell, sinó que amb tot i haver de vèncer moltes dificultats de tots els ordres fou un dels principals promotors de la constitució del Casal Català de Brusselles, i no cal dir com es recorda en aquesta capital l'activitat extraordinària del company Foix en tot allò que podia influir en l'enaltiment de Catalunya i el desprestigi d'aquelles Dictadures que haguérem de suportar durant vuit anys.

Un cop implantada la República a Espanya, l'abril de l'any 31, Angel Foix tornà a Catalunya amb la seva família, convalidà el seu títol pel de metge del territori de la República espanyola, i amb el mateix entusiasme de sempre s'establí darrerament a Vilanova d'Alpicat (Lleida), on el sorprengueren els fets del 6 d'octubre del 34.

En aquests fets el Dr. Foix ajudà amb la seva valuosa cooperció el moviment amb el mateix desinterès de sempre i sense preocupar-se del seu benestar material. Fracassat aquell, i després d'estar una temporada amagat, ja que se'l buscava amb delit per part de les noves i flamants autoritats, principlment judicials, aconseguí burlar el cercle que l'envoltava i emprengué novament el camí de l'exili abans d'ésser víctima de la repressió espanyola, acompanyat de la seva muller i dues filletes de tendra edat.

No cal dir com havia estat rebut el Dr. Foix pels seus antics amics, que no havien pogut oblidar les seves bondats i el seu caràcter, de temperament jovial i simpàtic.

Comptava en l'actualitat 34 anys,

ANGEL FOIX I QUER

i no es pot dubtar que Catalunya podia esperar molt del talent i de l'activitat del Dr. Angel Foix i Quer, que ha vist truncada la seva existència en la plenitud de la seva vida per un desgraciat accident que deixa ensems que a la nostra Pàtria sense un fill predilectes la seva muller sense el company estimat, i ço més sensible uns fills sense el seu amantísim pare.

El Dr. Foix és el segon exiliat català a Brusselles dels que acompanyaren el President Macià que ha trobat la mort en aquesta capital, ja que es recorda la mort del seu company Català, ocorreguda l'any 1928, les despulles del qual reposen al cementiri d'Evere.

A l'acte de l'enterrament de l'amic Foix, que se celebrà per disposició del Jutjat dijous a la tarda, hi concorregueren, ultra els seus familiars i coneguts, la Junta en ple del Casal Català de Brusselles, junt amb gran nombre de socis, a més de la totalitat dels exiliats catalans i molts d'espanyols que es troben en aquesta capital, i que li ofrenaren una esplèndida corona de flors naturals.

El fèretre anava cobert amb la bandera catalana del Casal Català, que era respectuosment saludada pels ciutadans belgues que es trobaven al pas de la comitiva fins al cementiri d'Ixelles, on rebé sepultura.

En el moment de prendre terra el cos de l'infortunat amic el president del Casal Català, senyor Marc Boldú, en un breu i emocionant parlament dirigí la paraula als presents, enaltint les virtuts del mort per a exemple, i acomiadant l'ésser estiser estimat, així com per regraciar l'assistència en nom de la família.

LA RAMBLA DE CATALUNYA testimonia el seu condol més sincer a la família, i en especial a la vidua i filletes del que en vida fou el ferm lluitador Angel Foix i Quer.

M. C. R.

El féretre contenint el cadàver del doctor Foix, al cementiri d'Ixelles, davant la vídua, familiars i un grup d'exiliats catalans
(Foto Molet)

Gil Robles i Lerroux

El senyor Gil Robles va estar l'altre dia a casa del senyor Lerroux.

Els diaris deien:

"L'entrevista entre ambdós personatges ha estat en extrem interessant i s'assegura que s'ha descabdellat en els termes més cordials i afectius."

Trobem natural aquesta cordialitat i aquest afecte. Entre lerrouxistes i Ceda no hi ha gaire diferència.

Està indignat

"Madrid, 2. — En el ministerio de Estado, según decía un diputado radical, se ha recibido la noticia de haber presentado la dimisión de su cargo el embajador de España en Méjico, don Emiliano Iglesias."

Sembla que els motius de la dimissió de l'Emiliano es deuen a la sorpresa que li produí l'haver-se hagut d'assabentar de les proposicions del senyor Strauss pels diaris.

NOVA I GRAN URBANITZACIÓ A BARCELONA
Torre del Baró

Quaranta milions de pams quadrats de terreny rodejats de pins, els dividim en solars per a cases-xalets a 10 cèntims pam. Signades les escriptures de 400 solars com a regal davant el notari Sr. Alcover, degut a les múltiples demandes, continuem a benefici del públic donant els solars com a regal a 10 cèntims pam, lliure de despeses i amb el lliurament de plans i escriptures a l'acte

DESPATX: CORTS CATALANES, 602, quart. Telèfon 21[illegible]

MOTOR AVIACIÓ

La Legió de la Mort

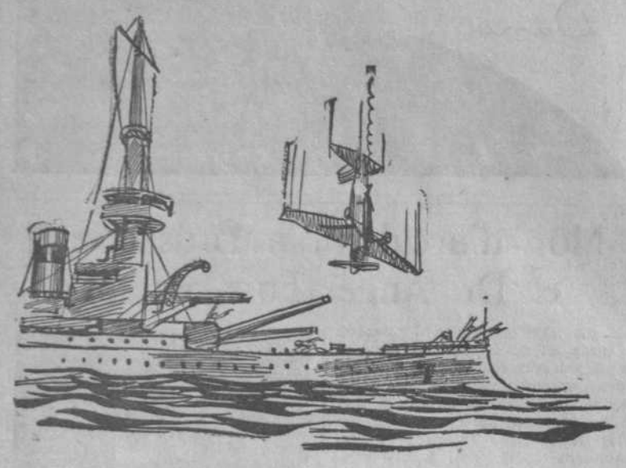

La passada setmana els diaris nacionals i estrangers portaven una nova ben sensacional: Dos-cents pilots aviadors italians signaren una demanda al govern del seu país perquè els sigui permès, en cas de guerra de llançar els avions que ells pilotin carregat d'explosius, contra els objectius que s'hagin de destruir, de manera que no sigui perduda l'acció encara que això signifiqui la pèrdua de l'avió i la mort inevitable dels tripulants.

El govern italià contestarà favorablement aquesta demanda i des de llavors es podrà dir que l'aviador, en cas de guerra, es convertirà en projectil.

Tots els aviadors ja saben el que són aquestes coses: Un cap calent llança la idea i un entusiasme, creat per l'ambient (algunes vegades per un tec massa regat), adopta la idea i els uns arrosseguen els altres per temor a passar per poruc i també amb l'esperança de no veure arribar mai el moment necessari de tal heroïcitat espartana, tots, l'un darrera l'altre, signen la demanda. El primer pas ja està fet. Si vingués una guerra, irremeiablement tots els pilots de tots els països beligerants seguirien el mateix camí. Dic "si vingués una guerra" perquè entenc que el nom de guerra es pot únicament donar a una contingència entre dues nacions d'igual força militar. El cas italo-etiòpic no és una guerra; és un assassinat.

Com ha vingut la idea d'aquesta nova pràctica guerrera?

Itàlia s'ha vist amenaçada per una imposant marina de guerra anglesa. L'arma més poderosa d'Itàlia és l'aviació, però en les últimes maniobres aèries realitzades amb el material més modern, ha quedat netament demostrat que no és fàcil ni tampoc de molta eficàcia el torpedinar un vaixell des d'un avió, i posar-lo fora de servei. Cal, per a això, volar a poca altura per a deixar caure el torpede quan l'avió vola a cinc o sis metres de l'aigua i ben be en línia recta cap a l'objectiu; en aquesta posició l'avió és del tot vulnerable, mentre que el torpede que es deixa caure pot encara desviar-se en tocar l'aigua o bé topar amb les xarxes metàlliques de protecció de la nau enemiga. Es a dir, que per al pilot la mort és gairebé segura, mentre que el resultat que s'espera de la maniobra és del tot insegur.

Existeixen molts avions de bombardeig que porten mil quilos d'explosius a la velocitat de 350 quilòmetres per hora, amb els quals es pot anihilar una de les més grosses unitats de la marina de guerra si el pilot de l'avió, fent el sacrifici de la seva vida, plonja a la vertical amb el seu aparell amb plena càrrega d'explosius fins a tocar l'objectiu a destruir.

"Et voilà!"

Els canons antiaeris podran tirar contra l'avió, i podran tocar-lo i tot, però no podran detenir el seu descens a la vertical.

Es per això que aquests dos-cents aviadors italians han reclamat el dret de sacrificar-se per donar la victòria a Itàlia si un dia la seva marina s'ha d'afrontar amb una esquadra poderosa.

Així s'ha iniciat una nova forma de combat: L'home fa d'obús.

Si reflexionem sobre les conseqüències d'aquesta modalitat en la lluita ens vindran al pensament coses esgarrifoses. Per exemple: els pilots aviadors civils que practiquen l'esport de l'aire que és un esport pacífic, educador de la voluntat i ple de bellesa, poden ésser mobilitzats en cas de guerra per a servir a l'aviació. L'home és un bon noi a qui agrada el volar, però que no té l'esperit guerrer i no té cap gana de matar ningú i menys encara de morir. Té confiança amb ell mateix i amb el material que pilota; per això vola, i no té l'aviació per més perillosa que qualsevol altre esport. Però l'esport és una cosa i la guerra n'és una altra. A aquell bon noi ens el vesteixen d'uniforme, ens el fiquen dins d'un avió carregat de bombes i d'obueoe i li ordenen de destruir tal o qual unitat marina, que en aquest cas, posant-se en pràctica aquesta nova forma de combat equival a un suïcidi. I aquí teniu com i de quina manera el més pàcific pilot aviador pot, en cas de guerra, ésser enrolat a l'aviació per a formar part de la legió d'homes destinats a morir fent de projectil.

A. ARMANGUE

WANDERER
6 CIL. 15 HP.
l'Automòbil de qualitat
AUTO UNION
Automóviles, S. A.
Còrsega, núms. 302 - 304

Un aeròdrom a Mataró

Crear un aeròdrom a Mataró, si bé és una obra bastant difícil, fóra de molta utilitat. Es per això que dos pilots, Guillem Xuclà i Pérez Mur, han buscat per les proximitats d'aquella població un lloc a propòsit i sembla que l'han trobat. No serà un terreny de primera categoria però sí que pot ésser un bon aeròdrom de socors. Gestions s'estan fent amb l'ajut d'un entusiasta mataroní, el senyor Salamó, per a crear aquest aeròdrom. Si es realitza, l'aviació catalana hi guanyarà i Mataró també.

Del Butlletí de l'Aeri Club de Sabadell

Hem rebut el butlletí de l'Aeri Club de Sabadell que és editat amb molta pulcritud i en ell reflexen les activitats d'aquesta entitat que malgrat les seves modestes possibilitats, fa una labor aeronàutica positiva.

Unes ratlles del butlletí diuen coses d'un interès indiscutible per a l'aviació internacional: Sabadell té un aeròdrom; és un terreny bastant gra nen el qual s'han fet despeses d'importància. Aquest terreny té, però alguns inconvenients, entre ells una línia elèctrica d'alta tensió que passa per la seva proximitat i que convindria desviar. L'aeròdrom de Sabadell és ja indicat en les cartes de tràfec aeri de manera que qualsevol dia, per mal temps o pel que sigui, un avió estranger de pas per la nostra terra, pot veure's amb la necessitat d'aterrar a Sabadell; per als que coneixen el terreny la línia d'alta tensió és una nosa que poden evitar, però per a un foraster, és un obstacle de perill.

Un Farman de petita potència

La casa Farman, segurament influïda pe rl'entusiasme que desperta a França l'aviació de petita potència, ha creat un nou avió petit que va equipat amb un motor Poinsard de 35 cavalls. Es un monoplà tipus parosal, monoplace. Segons els càlculs la seva velocitat màxima serà de 130 quilòmetre per hora i podria aterrar a 40.

Una festa d'aviació a Girona

Ahir tingué lloc a Girona una festa d'aviació. Hi prengueren part els pilots Xuclà i Camarassa amb avionetes Aviat, i Josep Maria Carreres, amb avió multiplace Farman. 71 més emocionant de la festa fou el "triple descens" amb paracaigudes efectuat pel popular paracaigudista Pérez-Mur. El triple descens consisteix en abandonar un primer paracaigudes quan ja s'ha obert i obrir-ne un segon, i després, en abandonar el segon, obrir-ne un tercer, amb el qual el paracaigudista arriba a terra. L'exhibició és del tot emocionant.

La próxima reunió de l'I. M. M.

El dijous vinent tindrà lloc la setena assemblea de l'Institut de Metallúrgia i Construcció Mecànica, a la Universitat.

El tema d'aquesta reunió serà a càrrec del professor Isidre Grifoll, el qual tractarà del "Decapatge elèctric".

La Copa automobilística Barcelona - Gran Premi Penya Rhin ha estat inclosa en el Calendari Internacional amb data 7 de juny

Penya Rin ha rebut ja notificació oficial, per mitjà de l'Automòbil Club d'Espanya, d'haver estat inclosa la seva clàssica Copa Automobilista Barcelona, que porta també el nom de Gran Premi Penya Rin, en el calendari de manifestacions internacionals formulat per l'Assemblea darrerament celebrada a París, de l'Associació Internacional d'Automòbils Clubs reconeguts.

La data fixada per a la dita manifestació és la del 7 de juny, i Penya Rin ha iniciat ja les primeres gestions per tal de procurar-li els majors elements d'èxit possibles en tots els aspectes.

Quelcom que dóna idea de l'atenció que mereix la cursa automobilista de Barcelona és que tot just fixada la data del 7 de juny, han estat ja rebudes a la secretaria de Penya Rin moltes consultes de marques i corredors destacats en el món del volant internacional respecte a les línies generals del reglament, premis i altres detalls que no han de trigar a ésser precisats.

OPEL
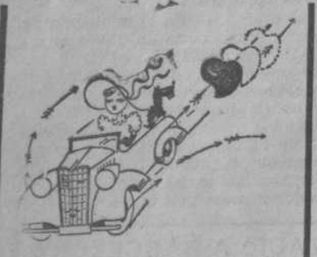
El cotxe més primorós d'Europa
Romagosa i C., S. en C.
València, 295

O

TEATRE NOU

Dimecres, 6 de novembre de 1935, a les deu de la nit, gran festival benèfic, patrocinat pel

F. C. BARCELONA

amb la cooperació dels seus jugadors campions de Catalunya 1935, a profit d'En Gaspar Garriga, greument lesionat en desplaçar-se a Girona amb motiu del partit Girona - Barcelona

La sarsuela en dos actes i quatre actes del mestre Sorozàbal

La del manojo de rosas

Creació de Pau Hertogs, Glòria Alcaraz, Antoni Miras

L'aristocràcia del Jazz. La inimitable orquestra DEMON'S JASS, cedida galantment per l'Hollywood

Reestrena del divertit sainet esportiu en un acte i tres quadres, original de l'humorista Valentí Castanys (DOVA)

L'HONOR DEL BARRI

Magistral interpretació de les senyoretes Carme i Enriqueta Soriano, senyoreta Pi i senyors Castanys, Berkessy, Zabalo, Vantolrà, Fernàndez, Martorell, Piera, Pedrol, Iborra Raich, Sabata, Brull, Trigo, Gual, Escolà, Balmanya, Munlloch, Ramon, Alcoriza, Castillo, Lluch, Cabanes, Abella, Giró i el boxador Gironès

SELECTE FI DE FESTA

Entre altres hi prendran part Antoni Matas, mestre del ritme. Rudy Wood, instrumentista vocal. Carmelita Aubert, la nina de la cançó, acompanyada a la guitarra. Pau Hertogs, divo briton. Antoni Miras, divo tenor. Glòria Alcaraz, la de la veu d'or, acompanyats al piano pel mestre Palos

SENSACIONAL COMBAT DE BOXA PER AL CAMPIONAT FUTBOLISTA DE TOTES LES CATEGORIES

BERKESSY contra LLUCH

Campió hongarès de la F. H. F. A. el primer, i el segon campió català de la F. C. F. A. Arbitre únic: Fernàndez, internacional uruguaià

F. C. F. A. Arbitre jnic: Fernàndez, internacional uruguaià

Per a entrades i localitats: F. C. Barcelona, Consell de Cent, 331, pral. Casal Barcelonista, Passeig de Gràcia, 35. Teatre Nou.

La Comissió es reserva el dret d'alterar el programa

BASKET-BALL

A la primera jornada de la promoció a la primera categoria, el Junior guanya a la U. C. de Joves, per 24 a 9

Ahir al matí, al camp de la Unió Manresana, es jugà el primer partit de promoció a la primera categoria entre la U. C. de Joves, de Barcelona, i el Junior, de l'Hospitalet.

La victòria correspongué a l'equip de l'Hospitalet, que efectuà un bon partit. Obtingué el triomf per 24 punts a 9.

Arbitrà Vilalta, i els equips foren els següents:

Junior: P. Vidal, Berbis, Benach, Vidal i Rodon.

U. Cristian de Joves: Querol, Quiles, Bayraguet, García, Villalba i Grau.

Atlètic Junior	1	1	0	0	24	9	2
U. C. Joves	1	0	0	1	9	24	0
U. Manresana	0	0	0	0	0	0	0

ALTRES RESULTATS AMISTOSOS

Al camp del Patrie jugà aquest equip contra el Laietà un partit amistós. Correspongué el triomf als campions de Catalunya i d'Espanya per 33 punts a 24.

A l'Hospitalet es jugà un altre partit amistós entre el Centre Català i l'Espanyol. Sortí victoriós l'equip barceloní, per 47 punts contra 26. — C. A. C.

Patrici Arnau
TALLERS GRAFICS
BARCELONA
Verdaguer i Callis 5 i 7. Tel. 14856

Ciclisme

La recuperació de Josep Campamà

La figura de Josep Campamà, l'ex-campió de Catalunya, és prou coneguda i recordada dels nostres aficionats, i és per això que s'han vist agradablement sorpresos amb una reaparició força afortunada d'aquest positiu valor del nostre ciclisme.

Campamà aparegué en els rengles de les primeres figures ciclistes peninsulars en una època de crisi de creació de valors; especialment entre nosaltres es feia sentir més aquesta escassesa, perquè l'alta vàlua de Cañardo no deixava brillar amb tota la seva força els nous elements que pugnaven per destacar-se i fer-se remarcar. I fou en aquest ambient de neta superioritat canyardista que Campamà, valent, decidit, sabé obrir-se pas i situar-se en primera fila. Hava sorgit un contrincant a Cañardo i això animava les nostres curses i les treia d'una monotonia crònica.

CAMPAMA

(Foto Arxiu)

El públic s'havia ja tan acostumat a veure vencedor sempre Cañardo, que quan veié com Campamà, gairebé inconegut, s'atrevia a fer-se notar i a situar-se àdhuc en igualtat de condicions, s'interessà fortament per tot el que feia aquest minyó, i creà ràpidament una atmosfera favorable al seu voltant.

Guanyat brillantment el títol de campió de Catalunya, seleccionat per als Campionats del Món, i després d'assolir bon nombre de victòries en diverses curses, Campamà es veié obligat a abandonar la pràctica del seu esport favorit, a causa d'unes afeccions que l'impossibilitaven de respirar bé.

La seva absència, indubtablement, ha estat notada en els dos anys d'obligada inacció a què se sotmeté Campamà, fins que a començaments d'aquesta temporada va provar de tornar a la lluita i participà en algunes de les curses celebrades a Catalunya.

Hem volgut saber si la seva reaparició era una cosa definitiva o bé eren intents isolats i esporàdics. Per això, en trobar-lo ahir, després de guanyar el títol de campió de l'Agrupació Ciclista Montjuïc, li preguntàrem:

—¿Teniu el propòsit de continuar la vida activa de corredor?

—Sí, d'una manera ben decidida —ens diu Campamà —. Afortunadament, estic ja completament restablert i em trobo en excellents condicions físiques.

—Així, doncs, la vinent temporada...

—Penso participar activament en totes les curses que s'organitzin a la Península, en les quals pugui trobar el mitjà de recuperar la meva antiga forma.

—¿També participareu en les curses per etapes?

—No. Per ara, no. Almenys la Volta a Espanya no penso córrer-la. Crec que no em convenen encara aquesta mena de proves de llarga durada.

—Heu de comptar que he estat prop de tres anys inactiu, sense tastar la pols de la ruta. Necessito, doncs, habituar-me altra vegada a l'ambient, a l'esforç, a les reaccions sobtades i a ultrapassar els defalliments.

—No obstant—diem a Campamà—heu demostrat, ara, a finals de temporada, una recuperació positiva, esperançadora,

—Realment, és aixi; però, malgrat tot, no he tingut gaire sort. En moltes de les curses en què he participat la desgràcia m'ha privat en els últims quilòmetres, de defensar la meva sort.

—Quan reapareixereu?

—En la cursa del Trofeu Masferrer, que no vaig acabar.

—Quants anys teniu?

—Vint-i-tres.

—A què es deu la vostra reaparició?

—Senzillament, al fet que el ciclisme és la meva obsessió, l'única cosa que m'obliga a fer sacrificis, materials i morals. Quan em vaig retirar vaig creure que ja mai més no voldria tornar a provar fortuna, però la voluntat i l'esperit han estat sempre lligats a tot el que es relacionava amb el ciclisme, fins que a la fi m'he deixat portar de l'afició. Tant és aixi, que diversos desplaçaments que he efectuat han estat pagats de la meva butxaca...

—Així, econòmicament, el balanç no us satisfà?

—Per ara no. He esmerçat unes mil pessetes durant aquesta temporada, per tal d'anar-me proveint de tot el necessari i indispensable, i en canvi, els ingressos no han correspost. Amb tot, penso rescabalar-me.

—Us sentiu optimista?

—Extraordinàriament optimista. Tinc molta moral, i ja voldria que en lloc d'acabar la temporada estigués ben prop el seu començament.

—¿Com veieu la marxa del ciclisme espanyol?

—Em sembla que hem entrat en uns temps que el ciclisme, gràcies a l'enorme activitat desplegada arreu, anirà descobrint ràpidament nous valors i d'altres mereixeran la consagració definitiva.

—¿Que opineu de Cañardo, va cap a la seva posta?

—I ca! Cañardo és encara el millor dels nostres corredors, digui's el que es vulgui. El que passa és que ara han sorgit corredors de fons, que obliguen a un major esforç. Perquè cal tenir en compte que Cañardo s'ha passat molts anys sense que es veiés obligat a donar el màxim, i per això dic que hi ha Cañardo per a temps, perque les seves reserves físiques no estan exhaurides.

—I de nous valors...?

—Jimeno i Sancho, sens dubte, poden fer molt, i àdhuc estan obligats a fer més del que han fet en aquests darrers temps. Jo almenys així ho espero.

Així ens acomiadàrem de Josep Campamà, que tan ràpidament ha sabut situar-se una altra vegada entre els primers corredors catalans, i del qual es poden esperar bons fruits per al ciclisme d'Espanya.

PERE ABELLA-MASDEU

Els que han intentat batre el rècord mundial de l'hora

La setmana passada, a Milà, el corredor italià Olmo baté el rècord mundial de l'hora cobrint 45'090 km. L'anterior rècord, pertanyent al francès Richard, era de 44'777.

Es curiós fer constar que fins ara entre els corredors que han intentat batre l'esmentat rècord de l'hora, 67 han corregut més de 40 quilòmetres, 44 han passat dels 41 quilòmetres, 23 han passat dels 42, 7 que han passat dels 43, solament 3 han ultrapassat els 44.

Rugby

Ha començat el Campionat a Catalunya

Tres resultats regu'ars i la primera sorpresa

A. E. Joventut, 0 -:- R. C. Cornellà, 5

Aquest encontre ha estat la primera sorpresa de la temporada. I sorpresa agradable, per cert.

D'acord amb el pronòstic general, vencé l'equip de Cornellà, considerat per tothom com un dels tres equips més forts del Torneig. El resultat, però, i més encara el desenrotllament de l'encontre, ens diuen ben clar que aquesta temporada no es pot pas dir, com en altres anteriors, quins són els equips perillosos i quins no ho són, amb la seguretat de no equivocar-nos. Demostra la certesa del que diem, el quinze del Joventut, el qual ahir, lluitant en terreny propi per primera vegada en la seva història, a l'antic terreny del C. A. D. C. I., a la Bordeta, estigué a punt de vèncer els de Cornellà, els quals, n'estem segurs, no es pensaven pas passar un perill tan gran en la seva primera sortida.

I si haguéssim de creure el que diuen alguns, la victòria d'aquest equip no hauria pas estat tan regular com és de desitjar, ja que els fou anullat un assaig al cap de poca estona d'haver començat l'encontre, el qual assaig, d'haver-lo considerat vàlid, podia haver canviat la fesomia del matx.

Ens guardarem prou, però, nosaltres, d'afirmar tal cosa, i més arbitrant el partit Baltasar, del qual coneixem la competència i imparcialitat.

En resum, un encontre veritablement de campionat, amb totes les seves característiques, i que ve a ésser com un crit d'alerta a aquells equips que aspiren als primers llocs perquè no es refiin massa de les seves forces. Ja era hora!

Aquest sí que va ésser un encontre que no podia donar-nos cap sorpresa, i no en donà. Vencé, com era previst, l'equip campió amb relativa facilitat, per al qual el matx, més que altra cosa, fou un entrenament de conjunt que els serví per posar el quinze a punt per a encontres de més envergadura.

L'Hospitalet, equip sorgit aquesta temporada, no podia aspirar, en aquest encontre amb els actuals campions, a fer altre paper que el que ha fet. Per a aquest equip, el més interessant és el seu encontre amb l'Horitzó, per tal de decidir el quinze que hagi de quedar a la cua.

Si saben prendre's els encontres en aquest sentit, i fan cas omís dels resultats copiosos, aquests els poden servir per a aprendre totes aquelles coses, que en rugby són quasi infinites, que donen categoria als equips, i que són producte de la seva veterania i del seu contacte amb equips de primeríssima fila.

A perfeccionar-se, doncs, i a lluitar per a no ésser el fanal vermell de la classificació.

Tot el que hem dit referent al quinze de l'Hospitalet, podríem repetir-ho fent referència al conjunt presentat pel novell equip Horitzó.

Format recentment, hom evidencia de seguida en els seus elements aquella manca de "métier" que distingeix els euqips de categoria. Tenen, certament, algun antic element que no és pas del tot desconeixedor de les tretes del rugby, però en els que es troben en aquest cas se'ls nota una manca d'entrenament, o, més ben dit, una manca de jugar encontres, que es tradueix en una minva d'efectivitat en les seves jugades. D'altra banda, el conjunt deixa molt a desitjar, degut principalment al fet que molts dels components no han vist mai ni les cobertes d'un reglament de rugby. Val a dir, però, que aquest és un detall que també podríem aplicar a molts que han arribat a internacionals...

Els universitaris sembla que aquesta temporada estan disposats a fer feina i de la bona. Ja hem dit i repetit en infinitat d'ocasions que, amb una mica de voluntat, aquest quinze podria molt bé collocar-se en un dels primers llocs del campionat.

Camions i Omnibus
D'OCASIÓ
De tots preus, marques i tonatges. Provinents de canvis amb unitats de les marques
G. M. C.
BLITZ
BEDFORD
Joan Flotats TAMARIT, 95 i 97 Telèfons 31506 i 32986 Barcelona

Darrera jornada del Campionat de Catalunya de futbol, Primera Categoria A

El Barcelona, menys encertat que en les jornades anteriors, empatà amb l'Espanyol; el Badalona triomfà al Poble Nou, i Girona i Sabadell empataren

A LES CORTS

En un partit de poc lluïment Barcelona i Espanyol empaten a un gol

Tanmateix els partits que el Barcelona i l'Espanyol juguen entre ells no s'assemblen absolutament de res amb els que un i altre juguen amb la resta d'equips, especialment, gairebé ni caldria dir-ho, amb els equips concurrents al campionat de Catalunya.

Per si a algú n'hi cabia dubte del que hem dit, heus ací el partit d'ahir a la tarda al camp de les Corts. Per al soci del Barcelona, que només veu l'Espanyol quan aquest equip juga amb el seu, el mateix que per soci de l'Espanyol, que solament veu l'equip del Barcelona quan aquest juga amb aquell, el partit d'ahir els deu haver fet rodar el cap de mala manera. Ni el Barcelona va jugar, ni de bon tros, el bé que ha vingut jugant fins ara, ni l'Espanyol va jugar, davant el Barcelona, el malament que ho ha vingut fent en el transcurs d'aquest campionat de Catalunya ahir, acabat, excepció feta, també, del partit de primera volta.

Es que els partits Barcelona-Espanyol està vist que no tenen absolutament res a veure ni en la bona forma d'un equip ni en la baixa forma de l'altre. Es exactament igual que un tingui divuit punts, com que l'altre en tongui set — i gràcies —, que es jugui a can Ràbia com que es jugui a les Corts, que rutili Pere com que manqui Pau. Són els partits Espanyol-Barcelona partits que no podran ésser mai jutjats ni menys pronosticats per endavant. Són partits per a veure'ls al camp — si bé el d'ahir potser no hauríem perdut gran cosa escoltant-lo per ràdio o veient-lo en cinema.

Que l'Espanyol davant el Barcelona es creix, és cosa vella. Vella i per als dirigents espanyolistes, el mateix que per als seus partidaris, que tot i els mal papers, encara en queden, empipadora a tot ser-ho. Perquè els planteja un problema: ¿"tenim" o no "tenim" equip? Mirant l'Espanyol els dies del Sabadell, Girona, Badalona i Júpiter, no; l'Espanyol no té equip, almenys l'equip que hi ha dret a exigir d'un Club que és i significa quelcom important en el futbol peninsular. Mirant l'Espanyol dels dies del Barcelona — perdi a can Ràbia o empati a les Corts, puix que els resultats són el de menys — resulta que l'Espanyol té equip, no l'equip, clar!, que voldria tenir, però sí un equip capaç de fer un paper brillant en el campionat de Catalunya, no un trist paper com ha fet enguany, precisament per això que és una mala nota que sempre li haurem de carregar en compte de no donar importància sinó al Barcelona. Talment com si els altres equips no fossin dignes d'enfrontar-se amb ell.

El Barcelona, pel contrari i descomptant rarissimes excepcions, acut als partits amb l'Espanyol amb el cor petit, sense gaires agalles, "reservant-se", diuen els que volen justificar o fer quedar bé. "Reservant-se" de què, de qui? No hi creiem. Uns jugadors, un equip que juga nou partits com els que ha jugat el Barcelona en el campionat d'enguany — puix que àdhuc en el de primera volta amb l'Espanyol, després d'esser superat en la primera mitja hora en la resta del partit fou el Barcelona... el Barcelona —, no hi ha excusa ni justificació que valgui davant una hora i mitja de joc pobre, inofensiu, lent, sense iniciatives individuals, ni conjunt de cap mena.

No influeix el més mínim en el que deixem escrit el resultat del partit. Guanyant el Barcelona per un gol de diferència, com podia haver guanyat el mateix que perdut, que també hauria pogut perdre, que empatant — que ens sembla el resultat més lògic i adequat —, escriuríem que el Barcelona, en conjunt i en detall, si mirem la major part dels llocs de l'equip, jugà un partit francament decepcionant. ¿On era ahir aquell teixir i desteixir de la davantera meravellosa? ¿Que mancava Munlloc? Ah! ¿Es que la manca del notable extrem s'havia de fer notar fins a portar el desordre i l'atabalament a una davantera fins ara tot ordre i suficiència? ¿On, ahir, la ratlla mitjana que les tres B ha fet famosa? Cap dels seus components forní de bon tros el partit que podia esperar-se donades les seves innegables condicions i la compenetració fins ara palesada. Solament — i diríeu que suara la ploma llisca més joiosa damunt la quartilla... — per la banda de Zabalo, Arana i Iborra el Barcelona d'ahir fou digne del Barcelona de les jornades precedents, per no dir superior, puix que ahir el lloc de defensa esquerra l'ocupava un defensa esquerra, no un dreta com fins ara.

I aquest mal partit del Barcelona, del conjunt de l'equip del Barcelona, es més de remarcar precisament perquè era la seva reglamentària topada amb el de l'Espanyol — que tot i els seus tristos papers és, després del del Barcelona el que posseeix una categoria i una classe superiors — la que podia donar-nos una més clara idea de les possibilitats del Barcelona en el campionat de Lliga que el diumenge vinent comença. Era en aquest partit — per si no era prou la joia d'acabar el campionat amb els deu partits guanyats i la suma de 20 punts a la classificació, fita gloriosa a la qual ben poques vegades s'ha arribat —, era en aquest partit, repeteixo, en el que hom hauria volgut veure en els jugadors barcelonistes un afany de superació, perquè, siguem sincers, ¿quan, en quin moment millor, no tan sols per la vàlua de l'equip — de tècnica i de moral com poques vegades —. sinó per les circumstàncies favorables de camp, públic, ambient, per a donar el do de pit, la nota alta, sensacional, estridenta de la temporada?

No ens referim, en escriure això, al número de gols possibles. Ens referim al joc emprat. Era una ocasió la més adient per a rutllar tothom, per a donar joc en més quantitat i de millor qualitat que l'etern rival, per a segellar dignament un campionat brillantíssim.

No ha estat així, però, perquè és cosa vella que en la major part d'ocasions als jugadors barcelonistes, quan es troben davant per davant dels de l'Espanyol, el cor se'ls fa petit. Menys mal que no s'hi troben sovint...

* * *

Ja hem dit que pel contrari els de l'Espanyol, cosa vella també, els partits amb el Barcelona sembla obrir-los el pit, ésser els que més els plauen. Ahir, però, no reeixiren tots ni en tots els moments. Amb tot, la seva actuació fou el suficientment discreta — no s'oblidi que la discreció és una virtut — per a portar-nos al convenciment que és imperdonable que un club que compta amb els jugadors amb què compta l'Espanyol i uns jugadors que tenen el joc que tenen els de l'Espanyol, s'hagin pres el campionat de Catalunya amb aquest "tanmeufotisme" que ha estat una de les causes principals que aquell no tingués ja de bon començament l'interès que deu haver de tenir.

Més culpable, clar, el club que els jugadors, puix que aquests tenen, en bona part, l'excusa de què en comptadíssimes ocasions s'ha arrenglerat el millor equip disponible, que és la millor manera que els jugadors de classe — i a l'Espanyol encara n'hi han... — s'avorreixin, puix que ningú no li plau d'anar a córrer un ridícul. Aquest afany de fer proves, de canviar contínuament els jugadors de lloc, de menysprear-ne d'altres — i a l'Espanyol hi són qui-sap-lo aficionats a això —, no pot donar mai bon resultat. A la curta o a la llarga forçosament ha de desmoralitzar l'equip. I un equip sense moral, sense confiança en les seves possibilitats, és un equip perdut.

Per això l'equip de l'Espanyol va sovint de corcoll. Perquè no té l'home o la Junta serena, capaç, que sàpiga traçar un camí, mantenir una conducta. Afortunadament per a tots ells — directiva, entrenador, jugadors... a l'any es juguen quatre partits oficials amb el Barcelona, el rival etern que ha donat, dóna i hem de creure que seguirà donant, les màximes recaptacions, i en aquests quatre partits es fa una certa provisió de moral, cosa sempre necessària a un equip que gairebé sempre n'està mancat.

Es de creure que després del partit d'ahir — que hem d'insistir en què no tingué res d'extraordinari —, acabat ja el campionat de Catalunya que tan poc han demostrat els interessa, pròxim a començar el de Lliga, els elements diguem-ne tècnics de l'Espanyol procuraran donar la més homogeneïtat possible a l'equip, puix que en aquesta competició sí que la promoció és automàtica, i no valen excuses de puntuació conjunta...

* * *

Als 25 minuts de joc de la primera part el Barcelona va marcar el seu gol, un gol de bandera. (El seu joc fins llavors i després, fins acabar, fou de pal de bandera, solament...) Una passada en posició difícil, molt forçada d'Escolà a Vantolrà, gairebé al mig del camp. Escapada, bo i internant-se, de Vantolrà a l'extrem de donar la impressió que xutaria a gol. En lloc d'això, i consti que era temptador de provar-ho, Vantolrà, que va veure Fernàndez i Pagès que li seguien la jugada des de l'ala oposada, va enviar precisa, matemàtica, la bala un xic passada, és a dir, fora de la possible intervenció de Martorell, la qual fou rematada imparablement per Pagès amb el cap. Ho repetim: un gol de bandera.

També als 25 minuts, però del segon temps, naturalment, l'Espanyol va obtenir l'empat, obra de Green, en aprofitar-se d'un aldarull que es produí davant la porta d'Iborra en moments que ningú no encertà aclarir degudament.

A remarcar que en el primer temps un xut de Green rebotà en un dels travessers, i que a la segona part tingueren la mateixa sort un d'Espada i un altre d'Escolà. Aquests en un parell o tres d'ocasions posaren a prova les condicions de Martorell.

* * *

El partit acabà gairebé a les fosques. Foren bastants els jugadors que estigueren moltíssimes estones de l'encontre a les fosques...

* * *

Escartín, que no ens va plaure de bon tros com en altres ocasions, arrenglerà els equips així:

Espanyol: Martorell, Pardo, Pérez Espada, Soler, Lecuona, Prat, Quesada, Green, Manolín i Bosc.

Barcelona: Iborra, Zabalo, Arana, Bardina, Berkessi, Balmanya, Vantolrà, Raic, Escolà, Fernàndez i Pagès.

PARDAL

Aquesta temporada hom diria que van decidit a demostrar-ho. No cal dir com ho celebrem.

* * *

El Barcelona ahir va descansar. Haurem d'esperar, doncs, una setmana més a fer algun comentari sobre la forma actual d'aquest quinze, que es presenta com una incògnita en aquest campionat.

LA CLASSIFICACIO

Santboiana	1	1	0	0 25	3	3
Universitari	1	1	0	0 20	0	3
Cornellà	1	1	0	0 5	0	3
Joventut	1	0	0	1 0	5	1
Horitzó	1	0	0	1 0	20	1
L'Hospitalet	1	0	0	1 3	25	1
Barcelona	0	0	0	0 0	0	0

MART

* * *

Ha arribat a les nostres oïdes que en el Concurs de l'Atleta Complet, organitzat per la Unió Catalana de Federacions Amateurs, ha estat rebutjada la inscripció d'un esportiu afiliat a la Federació Catalana de Rugby. El motiu allegat sembla que és que la Federació d'Atletisme ha informat que no es podia admetre la inscripció pel fet que aquell esportiu havia estat desqualificat "com a atleta" per la dita Federació. No sabem fins a quin punt les decisions de la Federació d'Atletisme poden afectar les iniciatives de la de Rugby, però gosaríem a dir que, en aquest cas, no s'ha obrat prou rectament. Els personalismes són sempre perillosos i contraproducents en casos com aquest. D'exemples d'actualitat en podríem trobar fins a l'altra banda de les fronteres.

MART

AL POBLE NOU

El Badalona vencedor del Júpiter per tres gols a dos

El Júpiter, amb tot i la seva bona voluntat, ha acabat la segona volta d'aquest Campionat de Catalunya suara finalitzat, sense haver-se adjudicat cap victòria... i, naturalment, s'ha quedat al lloc poc estimable de "llanterna roja" amb els cinc "miserables" punts aconseguits en la primera tanda.

Recordem que quan va començar el Campionat, semblava que el Júpiter hi tenia quelcom a dir. Però pel que s'ha vist després, no volia dir res. Només ho semblava, perquè aviat s'inicià en el seu onze certa decadència de forma. Però, tot i això, ningú no creia que acabés tan desastrosament.

Una cosa s'ha demostrat amb aquesta classificació deplorable, que no es pot prescindir així com així dels elements de rendiment garantit, per més o menys pessetes, que a la curta o a la llarga, després es tornen a perdre. L'absència de Rosalenc, el millor element que tenien; la de Bardina i també la de Bayo, han portat sense cap mena de dubte a aquest resultat el Club del Poble Nou.

Caldria ara, per esmenar-ho, un renovament profund de l'equip i lubrificar les seves línies, prou oxidades de prestar un servei tan continuat. Si no és així, temem per la sort del Júpiter. I lamentaríem que creguessin que amb l'entusiasme i la bona voluntat poden suplir la manca d'alements de classe reconeguda. L'experiència ha demostrat que aquestes coses tenen un valor relatiu. Però per a això els seus elements directius tenen la paraula.

Podria encara el voluntariós onze jupiterí esperar un millorament de sort en el pròxim torneig de Lliga, pròxim a començar, i evitar el descens a la segona categoria. La modificació introduïda aquest any en la puntuació del Campionat de Catalunya que té la seva continuació en el de Lliga, li presta certes esperances en aquests temps de promoció automàtica. Però necessita..

* * *

En canvi el Badalona, en cada jornada adquireix més confiança en ell mateix. En el partit de l'altre diumenge amb el Barcelona, ja va palesar que es tracta d'un equip esforçat i eficaç i amb bona moral. I també que Catalunya té un digne representant en la pròxima Lliga.

Amb els dos punts aconseguits ahir en el domicili del Júpiter s'ha assegurat la permanència a la primera categoria. No obstant, ahir va fer un dels pitjors partits que li hem vist aquesta temporada. Si no s'arriba a trobar davant d'un equip prou desmoralitzat abans de començar el partit, potser ara els seus socis no estarien tan contents. En els darrers moments del partit, el Júpiter pressionava i amenaçava "rosegar-li" un puntet. Un puntet que ho valia tot. I no va tenir més remei que fer el que s'acostuma a fer en aquests casos: tirar pilotes a l'out per passar l'estona.

Però sigui el que sigui, els badalonins són sots-campions. Que ja és prou, "vive Dios!", que diria un soci castellà que no coneixem.

* * *

El partit fou d'aquells que es perden en la foscor del temps i de l'espai. No tingué història, i per no tenir-lo no val la pena que en fem una rescensió massa extensa. Algunes bones jugades varen haver-hi. Per exemple el segon gol del Badalona, en recollir Serra una passada matemàtica de Torres, en la qual clavà materialment la pilota a la xarxa. També unes parades de Naves auns xuts de Galvany i el gol aconseguit per aquest mateix jugador en una jugada plena de decisió i oportunitat.

Però, en general, el partit fou gris. Solament l'emoció per saber com acabaria la cosa. De si el Badalona restaria sots-campió o no.

El primer gol fou aconseguit als quinze minuts de joc. Betancourt, aprofitant una indecisió de la defensa contrària, s'internà i llançà un fort xut a l'angle impossible de deturar. El segon, també del Badalona, als quaranta minuts, l'obtingué Serra en una jugada espectacular. Fou amb el resultat de dos a zero que acabà la primera part.

A la segona, el Júpiter sortí quelcom més decidit i portà amb més continuïtat l'ofensiva, i als cinc minuts de joc Diego, en una jugada semblant a la de Betancourt en la consecució del gol, s'internà acostant-se a la porta defensada per Navés, i de la ratlla de defensa etzivà un bon xut que es convertí en el prim gol jupiterí.

Aquest gol animà la resta de l'equip i en un darrer esforç Galvany es precipità amb fúria sobre una pilota entretinguda per la defensa del Badalona i d'un xut imparable, per la distància, féu l'empat. Després d'aquest gol, trobant-se els dos equips empatats a dos gols, la lluita prosseguí amb més fermesa, i quan mancaven quinze minuts per acabar el partit, Betancourt centrà a Forgues i aquest, amb una senzilla puntada de peu, la collocà ran de pal i desféu l'empat. Amb uns esforços desesperats del Júpiter s'acabà el partit, que semblava a aquelles hores donat i beneït per la contumàcia del Badalona a llançar les pilotes a l'out.

El collegiat Canga Argüeles tingué cura de dirigir la partida. Algun desencert tingué, però féu un arbitratge prou regular.

Els equips s'arrengleraren de la forma següent:

Badalona: Naves; Borràs, Lledó; Cristià, Camacho, Schild; Betancourt, Cambra, Forgues, Serra i Torres.

Júpiter: Toledano; Daniel, Ibàñez; Font, Soler, Mena; Diego, Pérez, García, Galvany i Terradelles.

S. COSTA

A GIRONA

Girona i Sabadell empataren a 1 gol

Ha finit el Campionat català, el qual no havia estat mai igualat, per tal com entre sis equips n'hi hagi un que acabi la lluita amb el màximum de punts i els altres quasi quedin empatats en el segon lloc, que dista molt poc de la cua, és una cosa ben rara i que difícilment tornarem a veure.

El Girona amb aquest partit ha acabat el campionat i les fires i festes d'aquella ciutat, i avui amb més raó que mai pot dir-se que el resultat no reflecteix de molt el desenvolupament de l'encontre, per tal com no cal negar que el Sabadell, actualment en baixa forma, no és capaç de guanyar i empatar amb el Girona al seu camp en un partit normal i sense influències exorbitants de la sort, i no obstant ahir l'empat amb què acabà l'encontre fou obtingut pels gironins cinc minuts abans d'acabar la partida. Ja a la primera part, al cap de dinou minuts de joc, el marcador assenyalava un a zero favorable al Sabadell, i acabà aquesta meitat de temps amb l'esmentat resultat, tot i que els del Vallès no obtingueren cap gol, car el marcat a favor seu l'aconseguí Farró, el defensa local, en donar a Francàs, quan aquest ja havia sortit a cercar-la, una pilota inofensiva i quan tots els davanters contraris eren força lluny de l'àrea de defensa. A més, mig quart abans d'acabar la primera part, en un dels molts atacs a la porta blau-blanca, Barceló I, quan es trobava a dos metres de Florença i anava a afusellar el gol de l'empat, Morral i Blanch, el carreguen violentament per l'esquena i després de fer-li l'encamalleta a la fi aconsegueixen fer-lo caure i que perdi la pilota, però Vilalta, amatent, xiula penalty contra el Sabadell. Llança la falta màxima Torredeflot i la pilota va a estavellar-se contra el pal. Això era suficient, semblava, per a desanimar l'equip local i no obstant aquest continuà jugant sempre amb el màxim coratge, per bé que força desencertat, puix que alguns dels seus components tenien una tarda grisa, entre ells Ramon, el qual es féu un tip de treballar, però que fallà moltes pilotes.

A la segona part, igual que a la primera, ha estat d'un constant domini gironí; el Sabadell pogué fer alguna que altra escapada. El joc s'endurí; els nervis s'apoderaren d'algun jugador i les lesions sovintejaren. Bona culpa d'aquest enduriment del joc la té el jugador local Campa, que en tot l'encontre no féu altra cosa que fauts i mans. Els últims vint minuts de joc fou d'un complet embotellament del Sabadell, però els seus defenses i mitjos, ajudats pels dos interiors, que jugaven molt retardats per a conservar l'avantatge, impedien que el Girona marqués cap gol. Mancava poc per acabar, quan un esplèndid xut de Trujillo, a porter batut, s'estavellà contra el pal i quan ja una pilota anava a traspassar els dominis de Florença, un defensa seu la desvia quasi per miracle. Això féu que per breus moments el Girona es desanimés i donés per perdut l'encontre, però sortosament per a ells reaccionaren ràpidament i quan mancaven cinc minuts per acabar Ferrer, d'un bon xut a pocs metres, obté l'empat, que no ha pogut desfer-se tot i que ambdós equips, especialment el Girona, s'han llançat a un atac furiós a la porta contrària.

El senyor Vilalta, que ha fet un bon arbitratge, ha arrenglerat els equips així:

Girona: Francàs, Farró, Torredeflot, Campa, Castillo, Madern, Lluc, Trujillo, Barceló I, Ramon i Ferrer.

Sabadell: Florença, Morral, Blanc, Gràcia, Font, Mota, Esteve, Sospedra, Gual, Barceló i Perera.

Surt el Sabadell i ben aviat els seus davanters perden la pilota, la qual passa a la davantera local i crea grans perills a la porta de Florença, contra la qual al cap de mig quart de joc ja s'havien llançat tres còrners. El domini local no dóna el fruit merescut, per la indecisió en el xut a gol de Ramon i Barceló. L'únic que ha prodigat el xut ha estat Trujillo, però de massa lluny. Al cap de dinou minuts Farró, en la jugada desgraciada que hem esmentat, obté el gol contra la seva porta, acabant seus que els blanc-vermells hagin pogut perforar la porta de Florença.

A la segona part el Sabadell s'ha dedicat a conservar el lleuger avantatge que a favor seu assenyalava el marcador, i ha malmès les jugades dels contraris, sense que hagi pogut sortir-se'n airosament, puix que en un dels innombrables perills a la porta de Florença, Ferrer, quan mancaven cinc minuts per acabar, obté el gol de l'empat el qual no s'ha desfet quan Vilalta ha xiulat el final de l'encontre.

Del Girona els millors han estat Castillo, el qual ha fet un partit esplèndid. Torredeflot, Madern i Trujillo.

Del Sabadell els interiors, Mota i la defensa. — P.

DE TARREGA

Tonijoan arrenglerà els equips i ho feren de la manera següent:

Iluro: Florença, Clotet, Vila, Amat, Mariages, Sibecas, Godaix, Palomeres, Garcia, Serra i Collel.

Tàrrega: Massot, Pirases, Ginestà, Ferrer, Ponsarnau, Salud, Guiu, Molí, Marimon, Hortet i Manonelles.

Tot seguit el Tàrrega posa en perill la porta de Florença, però sense sort, puix que també els visitants, per la seva banda, contraataquen i transcorre animada i amb lleuger domini local aquesta part, sense, però, que cap dels dos equips encerti a fer funcionar el marcador.

El segon és jugat per l'estil, amb remarcable entusiasme dels locals sobretot, la qual cosa els permet que un centre de Manonelles el reculli Guau i remati a la xarxa, i obté el primer gol pels locals. Els visitants, però, juguen a un tren fantàstic per aconseguir almenys l'empat, a la qual cosa també els ajuda l'àrbitre en assenyalar faltes imaginàries, de les quals els jugadors i el públic protesten, puix que és incomprensible aquesta actuació, per tal com fins al moment es comportava bé, i tot seguit s'acabà el partit. — C.

ELS CAMPIONATS DE FUTBOL

Catalunya

Primera categoria A

Barcelona - Espanyol, 1-1.
Júpiter - Badalona, 2-3.
Girona - Sabadell, 1-1.

Classificació

Barcelona	10	9	1	0 41	9	19
Badalona	10	4	3	3 15	16	11
Sabadell	10	3	3	4 13	19	9
Espanyol	10	3	2	5 18	19	8
Girona	10	3	2	5 17	19	8
Júpiter	10	2	1	7 14	36	5

Primera categoria B

Calella - Martinenc, 2-2.
Horta - Granollers, 2-0.
Europa - Sant Andreu, 1-2.
Sants - Terrassa, 2-1.

Classificació

St. Andreu	10	6	2	2 18	10	14
Granollers	10	6	1	3 25	12	13
Terrassa	10	6	0	4 23	21	12
Europa	10	4	2	4 22	19	10
Horta	10	4	1	5 19	22	9
Sants	10	2	4	4 16	23	8
Calella	10	2	4	4 17	24	8
Martinenc	10	2	2	6 19	28	6

Segona categoria preferent

Primer grup

Sant Cugat - Vic, 2-3.
Tàrrega - Iluro, 1-0.
Manresa - Mollet, 9-0.

Classificació

Manresa	9	7	1	1 34	9	15
Vic	9	6	1	2 25	11	13
Iluro	9	5	1	3 24	15	11
Mollet	9	3	1	5 20	30	7
Tàrrega	9	2	1	6 12	28	5
Sant Cugat	9	1	1	7 13	35	3

Segon grup

Reus - Gimnàstic, 3-0.
Amposta - Poble Nou, suspès.
Santboià - Gràcia, 3-2.

Classificació

Santboià	8	5	1	2 26	16	11
Reus	8	4	2	2 20	12	10
Gràcia	8	4	2	2 20	12	10
Gimnàstic	8	5	0	3 15	10	10
Amposta	7	0	3	4 6	22	3
Poble Nou	7	0	2	5 9	24	2

Segons la decisió del Comitè de Competició de la F. C. F. A. per la retirada del Poble Nou, aquesta classificació pot sofrir variació.

RESTA PENINSULA

GRUP BASC

Classificació

Arenas	10	6	3	1 18	6	15
Irún	10	7	1	2 15	9	15
Baracaldo	10	5	1	4 15	14	11
Ath. Bilbao	10	5	0	5 19	15	10
Osasuna	10	3	1	6 16	16	7
Donòstia	10	1	0	9 9	32	2

GRUP CENTRE

Racing - Valladolid, 2-5.
Madrid - Athletic de Madrid, 2-0.
Saragossa - Nacional, 6-1.

Classificació

Madrid	10	6	3	1 23	8	15
Saragossa	10	7	0	3 21	8	14
Ath. Madrid	10	5	0	5 22	21	10
R. Santander	10	4	1	5 19	26	9
Nacional	10	3	1	6 17	27	7
Valadolid	10	2	1	7 17	29	5

GRUP GALLEC-ASTURIA

Oviedo - D. La Corunya, 4-0.
U. E. Vigo - Celta, 0-0.
S. Avilés - S. Gijón, 3-1.

Classificació

Avilés	10	4	0	6 17	32	8
Oviedo	10	8	1	1 42	8	17
Vigo	10	5	1	4 22	20	11
Gijon	10	4	0	6 28	20	8
Celta	10	3	2	5 20	29	8
Corunya	10	4	0	6 9	29	8

GRUP LLEVANT

València - Hércules, 2-1.
Gimnàstic - Llevant, 1-0.
Elx - Múrcia, 1-2.

Classificació

Múrcia	10	7	0	3 31	25	14
Hèrcules	10	6	0	4 24	16	12
València	10	6	0	4 25	18	12
Llevant	10	5	0	5 32	19	10
Gimnàstic	10	4	0	6 19	24	8
Elx	10	2	0	8 9	38	4

GRUP ANDALUS

Betis - Sevilla, 0-1.
R. Granada - Jerez, 2-1.
Malacitano - Mirandilla, 2-1.

Classificació

Sevilla	10	6	1	3 25	10	13
Jerez	10	5	2	3 17	11	12
Betis	10	4	3	3 15	12	11
R. Granada	10	3	4	3 13	13	10
Malacitano	10	3	1	6 12	28	7
Mirandila	10	2	3	5 9	17	7

Els nous campions

A Catalunya resta campió el Barcelona, i sots-campió el Badalona.

A Andalusia el Sevilla és campió, i el Jerez sots-campió.

A Llevant, el Múrcia, campió; l'Hèrcules, sots-campió.

En el grup gallec-asturià l'Oviedo és campió, i sots-campió el Vigo.

En el grup basc l'Arenas és campió per gol average sobre l'Irún, que passa a sots-campió.

En el Centre, el Madrid, campió; el Saragossa, sots-campió.

VINS PERELADA

LES SEVES CREACIONS
PERELADA, número 16 (*aperitiu*)
PERELADA blanc i negre
PERELADA moscatell
PERELADA, primera cava
XAMPANY PERELADA
Doux - Demi doux - Sec

GARANTIA:
Embotellats a les mateixes caves del Palau de Perelada

Agt.: F. Quintana, Llúria, 125

MAJESTIC HOTEL
I RESTAURANT
Coberts a 10'50 ptes. i a la carta
Plats regionals - Excellent cuina
Servei perfecte - Salons per a
Banquets, i Bodes Festes
Orquestra :: Preus moderats

MASSATGE BOB

GRANJA ROYAL
CADA DIA
GRAN SALO DE TE
amb els seus tan celebrats
TES I SORTIDES DE TEATRE
amenitzats per la gran
Cracy Boys Orchestra
De 10 a 12 nit, tradicionals concerts per l'aplaudit sextet que dirigeix el gran violinista i compositor
EDUARD TOLDRA

Desena jornada del Campionat de Catalunya de futbol, Primera categoria B.

Batuts, en els partits d'ahir, el Granollers, el Terrassa i l'Europa, torna a ocupar el primer lloc el Sant Andreu

PARTITS PER AL DIUMENGE VINENT

Terassa - Calella
Martinenc - Horta
Granollers - Europa
Sant Andreu - Sants
SEGONA CATEGORIA
PRIMER GRUP
Tàrrega Sant Cugat
Mollet - Iluro
Vic - Manresa
SEGON GRUP
Reus - Gràcia
Gimnàstic - Amposta

A GRACIA

El Sant Andreu guanya l'Europa per 2 gols a 1, després d'una partida accidentada

Si la gran massa d'espectadors que ahir van presenciar el partit entre l'Europa i el Sant Andreu, que es va jugar al camp del club gracienc, en sortiren satisfets, creurem que nosaltres no entenem en futbol.

Segurament aquells que no presenciaren el partit i llegeixin aquest començament quedaran un xic estranyats per aquestes paraules que hem escrit, i per tal de poder-ho posar en clar farem una petita explicació.

Per la forma en què marxaven els dos esmentats clubs en la classificació general, era de preveure que la lluita seria interessant, tota vegada que al cap de dos minuts els interessava la victòria. Però de bona classe de futbol solament en veiérem els primers trenta-cinc minuts, quan el marcador arribà a assenyalar empat a un gol. A partir d'aquest empat, el que vam veure ja no va ésser futbol: va ésser una mena de lluita en la qual a cada moment sortia perjudicat algun jugador. Cal assenyalar que els primers que empraren el joc dur i violent foren els defenses del Sant Andreu, els quals no es cansaren de repartir "estopa".

El nerviosisme entre els jugadors i públic i l'actuació d'aquesta defensa féu que la cosa anés augmentant, i sovintejaven els cops de peu, encara que l'àrbitre feia tot el possible per tal de tallar el joc dur, però no pogué sortir-ne. Altra manca d'autoritat del senyor àrbitre fou amb el porter del Sant Andreu. Aquest va manar més que l'àrbitre, i moltes vegades feia aturar el joc llarga estona per tal de poder discutir amb l'àrbitre. Això ho repetí diferents vegades, perdent temps i més temps, i exasperant el públic. Referent a l'actuació de l'àrbitre amb l'expulsió dels jugadors Sanz i Rini, la trobem encertada.

Va guanyar el Sant Andreu perquè la davantera d'aquest equip fou més cohesionada i molt més ràpida que la gracienca. Aquesta perdé moltes ocasions davant de la porta contrària, per manca d'eficàcia i poca tàctica en la rematada. Ahir l'Europa presentà de mig centre Xifré; la seva reaparició durant el primer temps fou ben bona, flaquejant en el segon, i llavors canvià el lloc amb Muntaner, el qual es destacà de gran manera, ple d'entusiasme i energia. Tots tres mitjos jugaren bé, però ahir va fracassar la davantera i la defensa gracienca.

Del Sant Andreu, el millor fou la davantera, destacantt Morales. Els mitjos també compliren; Torres, que ocupava el lloc de Davi, ho féu encertadament. Els dos porters jugaren segurs.

* * *

Malgrat haver iniciat el Sant Andreu el joc amb molta empenta i entusiasme, i dominar lleugerament, l'Europa reaccionà ben aviat, i durant el primer temps hom pogué veure una lluita summament anivellada i emocionant, de tal manera que en arribar al descans el marcador assenyalava un empat a un gol.

Transcorreguts vint minuts de joc l'Europa és el primer a marcar per mitjà de Ballester I, el qual aprofita una passada de Mas.

Al cap de 35 minuts, Roig obté l'empat en rematar una passada de Torres.

El segon temps es desenvolupà amb tendència favorable al Sant Andreu, el qual imposà un domini bastant accentuat. El joc s'enduri molt, i les lesions sovintejaven. Al cap de quinze minuts un xut de Piñeiro valgué al Sant Andreu el gol de la victòria. Pocs moments després, ve la topada entre Sanç i Rini, que provoca una agressió mútua que acaba amb l'expulsió d'ambdós jugadors del terreny de joc. Els dos equips resten amb deu jugadors, i la lluita continua aferrissada, demostrant el Sant Andreu ésser molt mes perillós que l'Europa davant la portteria.

Arbitrà el senyor Fernàndez, que ho féu bastant regular, i els equips teria.

Europa: Montserrat, Barberà, Martí, Montaner, Xifré, García, Rini, Mas, Ballester I, Arquer, Ballester II.

Sant Andreu: Cruz, Falguera, Sanç, Perera, Torres, Castillo, Gómez, Piñeyro, Roig, Morales i Ubeda.

OCELL

A SANTS

El Sants bat el Terrassa per 2 a 1

Difícil era en aquest partit sentar pronòstics. La igualtat d'ambdues forces i l'interès que existia en veure un vencedor que podia fer canviar la taula de la classificació en el seu grup era, si més [illegible], l'atractiu d'anar al camp del [illegible]s per tal de presenciar un [illegible]. El xoc entre els vermells de Terrassa i els blancs de Sants era a l'hora de començar d'una incògnita indesxifrable.

El joc, que començà sota el signe d'un piloteig insuls i sense coordinació en les jugades, anà remuntant paulatinament, a mesura que els jugadors entraven en possessió d'un escalf producte de les ovacions que el públic repartia entre els seus representants.

El partit tingué de tot. Més aviat dolent que bo, amb incipients conats de violència que l'àrbitre, senyor Cardiel, procurava apavaigar amb les seves intervencions oportunes. Fou ell, sens dubte, el millor element que pel camp de joc circulà. La seva tasca fou la d'encaminar el partit pels viaranys de la correcció, ço que va aconseguir a còpia de qui sap quants disgustos dels supporters dels respectius equips, que veien com tallava jugades perilloses, però sempre amb la bona intenció de no deixar anar els jugadors per fora dels límits que el bon jugar exigeix.

El comentari del partit podria ésser ben curt. Tant, que àdhuc es fa difícil inclinar-se per un o altre. Les alternatives de domini es repartien, sovintejaven, i ara el Sants iniciava un atac briós, com el Terrassa, per mitjà de la seva ala esquerra, portava el perill a la porta contrària. Fou un partit de veritable campionat, on a falta d'una bona qualitat de joc els suplia per uns entusiasmes i ganes de superar-se dignes del millor elogi.

I el públic, que seguia nerviós les jugades, a estones gaudia de debò. En ocasions aïllades es vegeren coses de veritable encert, on, per exemple, cal resaltar una capcinada enorme d'Amposta rebotant la bala al travesser superior, quan semblava un gol formidable. Un altra jugada bona la va proporcionar Burillo en driblar a dos contraris i llançar un xut magnífic que llepava el pal. I, encara, algunes altres que donaven la impressió de com, sense necessitat d'apellar a conats de violència, aquests dos equips poden fer-nos quedar bé quan es limiten a les jugades i no a la cacera de l'home.

Això darrer sortí en comptadíssimes ocasions, gràcies a Cardiel, que tallava el mínimum de punible. Amb tot, els "segons" sortiren bastant per auxiliar a jugadors que presentaven algunes "carícies".

Sota les ordres del senyor Cardiel els equips foren:

Terrassa: Llopis; Pueyo, Peñarroya; Castro, Loyola, Cadafalc; Brió, Guillamont, Burillo, Polo, Colomer.

Sants: Mateu; Campa, Menages; Barceló, Cifuentes, Busquets; Folch, Amposta, Sala, Borràs i Bruno.

El primer gol de la tarda l'aconseguí Polo en tirar un free-kik. La bala salvà la muralla de jugadors i anà fregant el pal de dant sense que Mateu pogués fer res per deturar-la. Amb aquest resultat acabà la primera part.

La represa del joc s'inicià amb una bona arrencada del Sants. Tornen a la brega i es veu en ells el desig d'anar per l'empat; una escapada per l'ala dreta, i quan era clara la jugada, l'àrbitre assenyala falta contra el Terrassa. Aquesta és tirada i es produeix una falta a la mateixa línia, greu. La tira Barceló; la bala rebota al munt de jugadors, i Borràs, oportú, s'encarrega de rematar-la, per així quedar empatats a un gol.

Aquest gol esperona els equips, que van per la victòria. L'empenta del Sants es manifesta amb lleu superioritat, i quan semblava que el resultat havia de quedar a 1 a 1, ve el còrner contra el Terrassa, que Borràs amb decisió entra al remat i aconsegueix el segon gol santsenc, i amb vencedor el seu equip. L'ovació és merescuda i a partir d'aquest moment l'encontre està decidit. La fosca fa difícil seguir el joc. Naturalment la pilota no es veu. Cardiu xiula el final i les mostres d'entusiasme per la victòria assolida es manifesta amb alegria justificada dels santsencs, que avui poden mostrar-se satisfets dels seus.

Els millors, Burillo, Polo i Loyola, pels terrassencs. Borràs, Amposta i Cifuentes, pels vencedors.

A HORTA

L'Horta venç el Granollers per 2 a 0

El Granollers, equip que amb legitimitat aspira a l'ascens, és sempre un equip perillós. Malgrat tot, l'Horta, ahir, com en el torneig interior de promoció, ha pogut vencer-lo en el seu terreny.

Quant al partit d'ahir, des del començament va manifestar-se la superioritat hortenca, pulx que sols algunes escapades de l'ala dreta pogueren arribar al terreny de Banús.

Calia veure la davantera de l'Horta amb l'entusiasme que jugava i de la manera precisa i ràpida que es movia per comprendre que l'Horta no podia perdre el partit d'ahir.

Fou una llàstima que a les acaballes del partit, quan el Granollers ja veia que els seus intents de recuperació havien fracassat, acudis al joc violent i perillós, que més que un partit de futbol, fou la cacera de l'home, deslluint la vistositat del joc meravellós que tots dos equips havien palesat, i que gràcies a la serenitat de l'àrbitre, que no es deixà portar pel corrent que allí s'intentava desenrotllar, acabà l'encontre amb pau i tranquillitat, sense el més petit incident.

El resultat del marcador fou just, ja que correspon al millor joc executat per l'Horta, tant atacant com a la defensa, puix que Capdevila, Domínguez i Legaz foren una tripleta eficaç, així com l'agilitat de Barnet i Majoral a les ales posaren en constant perill la porta del Granollers.

Hem de reconèixer que Guix i Rubies formaren una bona ala dreta, on el joc fou més carregat, però els seus companys d'ala esquerra no els ajudaren prou, i Sanç no tingué un dia dels més afortunats, malgrat el braó amb què jugava.

Els mitjos de l'Horta estigueren molt superiors als del Granollers, i això es veié més encara durant el darrer quart d'hora, quan l'Horta, arreplegat a la defensiva, perquè tenia tots els seus davanters fortament lesionats, que no podien portar a terme cap atac seriós, hagueren d'aguantar els darrers inútils esforços del Granollers per salvar una victòria que ja els havia fugit de les mans.

La porta i els defenses de l'Horta estigueren segurs. Banús, a les darreries del partit, parà una de les polites més difícils que li hem vist. La defensa del Granollers estigué dura, més que regular, i Casanoves, a la porta, forní una bona actuació, car del contrari el marcador hauria funcionat més.

La primera part acabà amb el resultat d'un gol a cap. El gol fou entrat per Legaz, d'un bon xut, i el mateix jugador obtingué el segon, en una combinació amb Barnet, d'un altre xut dels anomenats de marca.

Durant el partit hi ha hagut diverses jugades de lluiment de Domínguez, Barnet i Mayoral.

Actuà d'àrbitre Pujol, bastant acceptablement. Els equips s'arrengleraren com segueix:

Horta: Banús, Sanxo, Mir, Solanes, Ribó, Mayoral, Capdevila, Domínguez, Legaz i Barnet.

Granollers: Casanoves, Valls, Aparici, Torres, Rovira, Martí, Guix, Rubies, Sanç, Garí i Eugeni.

F. A.

Atletisme

La VIII Volta a peu al Poble Sec

Constituí una nova victòria de Lluís Miró i l'Hèrcules

Fins a la data en cap de les curses a peu celebrades no s'ha aconseguit la inscripció i participació de la totalitat dels millors corredors de Catalunya. Alguns d'aquests segurament de la suficient preparació, s'han abstingut d'actuar fins ara, i d'altres aporten o no llur concurs, segons sigui, a judici seu, la importància de la prova.

Pel que sembla, haurem d'esperar la celebració de la Jean Bouin per veure reunits tots els nostres asos.

Una cosa és de doldre: la manca d'assistència de molts corredors, després d'haver-se inscrit a la cursa. Certament que en totes les proves d'aquesta mena cal comptar amb un tant per cent de "forfaits", però a voltes — massa sovint per cert — les inassistències adquireixen unes proporcions excessives. Ahir mateix, per exemple, en ocasió de celebrar-se la vuitena edició de la volta al Poble Sec, organització del Centre d'Esports Aire Lliure, foren no gens menys que 25 els corredors inscrits que a l'hora de donar-se la sortida no s'havien presentat. Aquesta manca de serietat contribueix a posar obstacles als organitzadors, i ocasiona perjudicis que podrien evitar-se amb una mica més de bona fe. Es donà el cas, doncs, que de setanta corredors inscrits, solament se'n presentaren 45, i durant la cursa abandonaren nou d'aquests. També considerem que és excessiu el nombre d'abandonaments en una cursa aproximadament de cinc quilòmetres. Aquest nombre tan crescut d'abandonaments indica que molts corredors surten en aquesta mena de curses portats per llur entusiasme, sense actuar ajudats per una preparació suficient i amb ees degudes condicions físiques. Vint anys d'atletisme oficial no han estat suficients, pel que es veu, per a evitar aquestes anomalies i malentesos dels quals en són víctimes els mateixos corredors.

* * *

Lluís Miró torna a vèncer ahir. No podem endevinar el que hauria fet Ramonatxo en aquesta cursa si hi hagués participat. El cas concret és que triomfà el petit gran Miró, que fins ara ens resulta un dels nostres corredors més regulars.

Amb Lluís Miró triomfà el seu Club, Hèrcules, que, a manca de clubs adversaris de talla, guanyà fàcilment, com es desprèn de la puntuació: 19 al seu favor per 42 el FAEET, classificat en el segon lloc.

Aquesta cursa tingué moments de viu interès, especialment en els darrers moments, quan a la plaça d'Espanya, de retorn, Miró, decidit, es posà al cap dels concursants, i a grans gambades es dirigí vers la meta, seguit de prop per l'estilista Fontseré, que realitzà un esforç suprem per a aconseguir remuntar Miró, sense aconseguir-ho.

A destacar les recuperacions de Navarro i Smandia, que donaren senyals evidents que enguany donaran més d'un disgust si persisteixen com fins ara.

L'organització de la cursa, molt acurada, com calia esperar. El Centre d'Esports Aire Lliure ja ens té acostumats a les bones organitzacions.

La cursa fou presenciada per molt de públic, especialment a l'arribada.

CALVET

CLASSIFICACIO GENERAL

1. Lluís Miró, senior, Hèrcules, 19 m. 21 s.
2. J. Fontseré, ídem, Fàet, 19 m. 25 segons.
3. Vicenç Navarro, ídem, U. A. Nurmi.
4. Just Borràs, ídem, Hèrcules.
5. Antoni Smandia, ídem, U. A. Nurmi.
6. R. Sànchez, neòfit, Hèrcules.
7. Antoni Gràcia, senior, Hèrcules.
8. Manuel Martínez, íd., íd.
9. Carles Campos, ídem, Icària.
10. Josep Andreu, íd., Hèrcules.
11. Baldiri Aparicio, neòfit, B. C. D. Ponent; 12, Antoni Badia, senior, Hèrcules; 13, Joaquim Muñoz, neòfit, Fàet; 14, Vicenç, Jovanni, junior, Montnegre; 15, ViVcenç Torval, senior, A. A. Vida; 16 Josep Bayen, neòfit, U. A. Nurmi; 17, Alfred Carreres, ídem, independent; 18, Alfred Barrionuevo, ídem, Hèrcules; 19, Josep Martí, senior, ídem; 20, Josep Torres, neòfit, E. C. D. Avanti; 21, Francesc Garrido, ídem, U. A. Nurmi; 22, Ricard Ripollès, ídem, Montnegre; 23, Josep Conillera, debutant, Fàet; 24, Artur Conillera, ídem, ídem; 25, Ricard Secòrum, ídem, ídem; 26, Joan Soler, neòfit, R. C. D. Avanti; 27, Francesc Alcalde, ídem, C. E. Aragonès; 28, Manuel Jimeno, ídem, Ponent; 29, Antoni Nadal, ídem, Montnegre; 30, Cèsar Valle, ídem, A. A. Vida; 31, Baptista Perelló, ídem, Montnegre; 32, Elisi Moreno, ídem, ídem, i 33, J. Domènech, ídem, Fàet.

CLASSIFICACIO PER CATEGORIES

Seniors, Lluís Miró.
Juniors, Vicenç Jovanni.
Neòfits, R. Sànchez.
Debutants, J. Conillera.

CLASSIFICACIO PER CLUBS

1. Hèrcules, 1-3-4-5-6, igual a 19 punts.
2. FAEET, 2-7-10-11-12, igual a 42 ídem.
3. Montnegre, 8-9-13-14-15, igual a 50 íd.

EL I CONCURS OFICIAL DE L'ATLETA COMPLET

J. Font al davant de la classificació

Ahir tingué lloc a l'Estadi de Montjuïc la primera jornada del Concurs de l'atleta complet, organitzat per la Unió Catalana de Federacions Esportives amb la col·laboració de les Federacions d'Atletisme, Natació i Gimnàstica.

Aquesta primera jornada, dedicada a l'especialitat atlètica, aplegà el concurs de 124 esportistes. Aquesta dada, per si sola, justifica l'interès amb què ha estat acollida la iniciativa de la Unió Catalana de Federacions Esportives.

Com era de preveure els millors elements concursants en aquesta primera jornada, foren els especialistes d'aquesta branca esportiva, l'atletisme, que s'apressaren a sumar la major quantitat possible de punts per tal de neutralitzar l'handicap que els representarà el tenir de lluitar contra elements de classe superior en la segona jornada, dedicada a la natació.

Els atletes classificats en els primers llocs en les proves disputades ahir, són elements suficientment coneguts en els medis atlètics, i hom confia que d'entre ells, Font i Pujol seran els qui més es destacaran en les futures jornades d'aquest concurs.

Després de disputades les sis proves atlètiques corresponents a aquesta primera jornada, la classificació dels primers és com segueix:

1. Joan Font, del F. C. Barcelona, 402 punts.
2. Ramon Mongrell, del Barcelona Universitary, 385 ídem.
3. A. Pujol, del Club de Natació Reus "Ploms", 376 ídem.
4. Pere Obon, del Barcelona Universitary Club, 361 ídem.
5. Pere Ricard, del Junior, 361 íd.
6. Francesc Coll, del Casal Icària, 338 ídem.

La segona jornada d'aquest Concurs tindrà lloc el diumenge proper a la piscina del Club de Natació Barcelona.

¡Alerta AMB ELS PRIMERS FREDS!
Preveniu-vos a temps, eviteu els refredats. Compreu els Draps interiors de Llana i Cotó, Jerseys, Pullowers, Armilles, Mitjons llana, Bufandes, Guants, Bates, Batins, etcètera, etcètera, a camiseria TEIXIDOR
El millor assortiment. — Preus baratíssims.
CARRER ARCS, 2, davant Plaça Nova

A MANRESA

El Manresa bat el Mollet per 9 a 0

Va ésser una llàstima que el Mollet, en començar el partit, s'integrés solament de vuit jugadors i jugués bona part del primer temps amb només que nou. I diem llàsttima, no perquè pugui atribuir-se a aquesta circumstància l'elevat "score" obtingut pel Manresa, puix que la davallada per part del Mollet no vingué fins més enllà dels trenta primers minuts, sinó perquè s'hauria pogut presenciar un encontre, al nostre punt de vista, força disputat, puix que el Mollet oposava una forta i entusiàstica rèplica a l'ofensiva local.

Per més desgràcia, quan ja lequip visitant estava completat, l'àrbitre expulsà Bago, amb un excés de rigorisme, el jugador més dinàmic de l'equip, i jugà el Mollet la resta de l'encontre amb deu jugadors.

Com es pot suposar pel resultat, el partit no fou altra cosa sinó un continuat domini del Manresa, que obtingué quatre gols a la primera part i cinc a la segona, per aquest ordre: Serra, al cap de 20 segons, el primer, i el segon, també Sert, cinc minuts després, quan ja jugava el porter titular del Mollet. Senyal, el cinquè; Serra, el sisè i setè; Senyal, el vuitè, i el darrer, a les acaballes del partit, Vilanova.

Del poc que veiérem en el Mollet, remarquem Rafa, Bago l'estona que jugà i Zanuy quan jugà de porter. Molferrer, atabaladíssim, podia evitar almenys tres gols.

Pel Manresa, Serra—l'Escolà manresà—, Ratera, Senyal, Solernou i Rius. Roviralta intervingué en quatre jugades comptades, i ho féu bé. Tan bé, que una d'elles fou un penal, deturat en magnífica forma.

Arbitrà Andreu, que tingué la feina més planera que podia demanar.

Els equips:

Mollet: Montferrer, Rafa, Carpinell, Sanç I, Jiménez, Salanguera, Sanç II, Gonzalvo, Zanuy, Bago i Cantarell.

Manresa: Roviralta, Castells, Rius, Julià, Griera, Costa, Ratera, Solernou, Senyal, Serra i Vilanova.

A REUS

Reus Esportiu, 3 — Club Gimnàstic de Tarragona, 0

A les ordres del col·legiat senyor Rovira s'arrengleren els equips com segueix:

Club Gimnàstic: Sansano, Bordes, Recasens, Atela, Solà, Llopis, López, Ciutat, Sasia, Cortès i Palou.

Reus Esportiu: Sanç, Wanceslao, Sanç, Llopis, Jiménez, Parès, Barbeia, Juanito, Domingo, Rovira i Climent.

Es afavorit en escollir el camp el Gimnàstic, i surt, per tant, el Reus, que immediatament crea una situació de perill a la porta del Gimnàstic; sortida en fals de Sansanò, el qual es lesiona lleugerament.

Al cap de pocs moments de la darrera jugada Rovira marca el primer gol per al seu equip.

El Gimnàstic domina amb insistència, i Sanç, porter del Reus, es veu obligat a fer arriscades sortides. Sasia és carregat brutalment per Sanç (el defensa), i l'equip d'aquest darrer és castigat amb un free-kick.

Al cap de trenta-dos minuts de joc Barberà, d'un xut imparable, aconsegueix el segon gol per al seu equip. Anotem dos còrners contra el Gimnàstic, sense conseqüències.

Poc abans de la segona part es tira un còrner contra l'equip local, sense conseqüències; el mateix s'ha fet moments abans contra el Reus.

Al cap de set minuts de començada la segona part centra Barberà, i recull la pilota Domingo, marcant el tercer i darrer gol per al Reus.

Hi ha una disputa entre Sansano i un del públic que motiva la intervenció dels d'assalt, on el partit va ésser el de menys importància, puix que l'espectacle que presenciem és deplorable, resultant dos guàrdies contusionats; han estat practicades diverses detencions entre el públic tarragoní.

Manquen set minuts per acabar quan l'autoritat suspèn el partit amb motiu dels antiesportius actes que esmentem, degut a la manca de seny i de cultura de molts espectadors.

A SANT BOI

En un partit d'intensa emoció el Santboià bat el Gràcia per 3 a 2

Gràcia: Fonts, Pueyo, Florença, Gallego, Martínez, Monçó, Lloret, Bou, Alé, Conesa i Ferrer.

Santboià: Agustí, Lacal, Larín, López, Ribes, Pagès, Vilà, Alejo, Costa, Figueres i Llobera.

Podia guanyar-lo el Gràcia; més ben dit, el tenia guanyat el Gràcia, però s'ha vist impotent per a deturar l'ofensiva dels darrers quinze minuts i s'ha deixat prendre dos punts que el colloquen en mala posició per a classificar-se al lloc que aspirava.

Creiem sincerament que un replegament de l'equip quan mancaven cinc minuts i guanyaven els hauria donat més bon resultat que no pas confiar-ho tot a la defensa i anar per més gols.

D'aquest equip s'han distingit molt Florença, Monçó i Lloret.

Del Santboià un home per damunt de tots: Pagès ha estat l'heroi. Després Llobera i Costa.

Els principals partits d'ahir fora de Catalunya

Madrid, 2 - Athletic, 0

Madrid, 4. — El camp de Chamartín registrà ahir a la tarda la seva millor entrada d'aquesta temporada. L'entusiasme pels encontres Madrid-Atlètic, no decau.

El collegiat càntabre Celestí Rodríguez, fou l'encarregat de dirigir la lluita.

Els equips presentaren aquestes alineacions:

Madrid: Alberty, Mardones, Quincoces, Pere Regueiro, Bonet, Leon, Kellemen, Lluís Regueiro, Sañude Lecue i Emilín.

Atlètic: Guillermo, Mesa, Valcàrcel, Gabilondo, Ipiña, Peña, Marín, Navarro, Elicegui, Estomba, Urquiola.

En tot el primer temps l'interès no decaigué un sol minut, Presenciàrem en aquest primer període, una lluita molt competida, emocionant de vegades, i de joc molt accaptable.

La topada Madrid-atlètic respongué a la tradició, àdhuc per acabar amb el consabut triomf dels del Madrid. Es jugà amb coratge per ambdós bàndols i salvant alguns moments de la segona part, l'interès no decaigué.

Els millors, sens dubte, del bàndol vencedor, foren Alberty i Quincoces. El porter hongarès realitzà parades magnífiques. Mardones no desentonà en la defensa.

Fou molt partit per al senyor Rodríguez, segurament no habituat a dirigir encontres d'aquesta categoria.

A BILBAO

Irún, 0 - Arenes, 4

Bilbao, 4. — Indubtablement l'Arenas de Guecho té actualment una gran forma; ha tornat a recobrar la seva fogositat característica de fa uns quants anys. Ahir ho demostrà davant un Unión Club enter, que sabé defensar el terreny pam a pam. Els fronterers jugaren bé, actuaren amb cobejança i encert. Però els de Guecho els superaren. Sobretot a la primera part, en què saberen imposar i desenrotllar un futbol viril, enèrgic i de compenetració absoluta entre els seus homes.

Franca pressió arenera a la primera part, que li produí dos gols, marcats per Zuloga i Larrondo. Al segon temps, en una "melée", Gurruchaga apuntava el tercer. I ja a les acaballes, el mateix jugador obtenia el quart dels biscaïns.

Arbitrà el senyor Arrillaga, amb encert.

Els equips:

Arenas: Eguzguiza, Aguirre, Arrieta, Angel, Pérez, Silvosa, Larrondo, Gonzalo, Gurruchaga, Suàrez i Zuloaga.

Irún: Egui, Lerchundi, Mancisidor, Linazasoro, Arana, Querejeta, Urtizberea, Ramonchín, Zulaica, Aguirre i Sànchez Arana.

A SEVILLA

Betis, 2 - Sevilla, 1

Sevilla, 2. — Excellentt entrada reuní el terreny del Patronat amb motiu del matx entre els eterns rivals Betis i Sevilla. La contesa, que registrà un sensible accident — la fractura de clavícula del defensa bètic Capesto—es resolia a favor dels campions de Lliga per dos golts a un. Resultat just, puix que quasi sempre el Betis, que ha rebut una magnífica injecció de perill amb lai nclosió en el centre del seu atac del fins ara amateur Paquirri, fou superior al seu enemic. El Sevilla, no obstant, es defensà bé, i els primers 45 minuts resultaren bastant entretinguts. Hi hagué un tancat duel entre l'avantguarda bètica, perfectament conduïda pel citat Paquirri, i les línies defensives del Sevilla, que no tingueren pas una tarda afortunada. Ni Eizaguirre ni Joaquín ni Deva saberen desenvolupar-se com com cal davant la impetuositat de l'atac contrari. Saro i Campanal foren els millors homes del ban sevillà, així com l'esmentat Paquirri, l'home més destacat del conjunt bètic.

Arbitrà Hidalgo Medina. Els equips foren:

Betis: Urqueaga, Capesio, Barinoa, Peral, Gómez, Aurelio, Rejón, Adolfo, Paquirri, Caballero i Saro.

Sevilla: Eizaguirre, Joaquín, Deva, Félix, Segura, Tache, López, Torrontegui, Caminal, Luisín i Caro.

A PAMPLONA

Osasuna, 5 Athletic de Bilbao, 1

Pamplona, 4. — Amb l'assistència de nombrós públic, han jugat al camp de Sant Joan l'Osasuna i l'Athletic de Bilbao. El conjunt biscaí era format per alguns reservistes. Això afegit a la bona tarda de l'onze local, donà per resultat un triomf dels pamplonencs per 5 a 1. Els vermells foren els amos en tot moment. Dos a cap a la primera meitat, obra de Paco Bienzobas i Vergara.

Molt bé el trio defensiu bilbaí. La resta de l'equip, descohesionat. Ni tan sols Iraragorri es lluí.

L'Osasuna tingué una excellent tarda. Vergara fou el millor.

Arbitrà regularment Leré.

Athletic. — Ispizua, Urbano, Nieza, Zabala, Roberto, Gerardo, Careaga, Iraragorri, Zarronaindia, Ilundain, Muguiro, Pichi, Cuqui, Urdiroz II, Castillo, Julio, Vergara, Paco Bienzobas i Catachús.

A SARAGOSSA

Saragossa, 6 - Nacional, 1

Saragossa, 4. — L'onze titular ha fet en el seu darrer partit del campionat superregional, una excellent exhibició. Tingué com a contrari el Nacional madrileny, al qual vencé per 6 a 1.

El públic, però, concentrà l'atenció en el resultat del partit que el Madrid disputava amb l'Athletic madrileny, ja que en depenia que el Saragossa quedés campió.

L'aragonès Hostaler, que actuà bé, arrenglerà així els equips:

Nacional. — Esquivias, Serrano, Calvo, Fraga, Torres, Zulueta, Moriones, Caramelero, Quesada, Ortiz de la Torre, Sanz.

Saragossa. — Lerín, Gómez, Alonso, Pelayo, Municha, Ortúzar, Ruiz, Amestoy, Olivares, Tomàs i Primo.

Pels vencedors, tots molt bé. Dels madrilenys, a pesar del nombre elevat de gols, el millor el tercet defensiu.

A BILBAO

Baracaldo, 6 - Donòstia, 3

Bilbao, 4. — El Baracaldo desfèr completament el Donòstia a la primera part, en la qual marcà sis gols contra un dels guipuscoans. Al segon temps, en no emprar-se els locals, els forasters obtingueren dos gols més, i l'enconttre acabà sis a tres.

TEATRES

TEATRE NOVETATS
(TEATRE CATALA)
Companyia Nicolau-Martori
Avui, dilluns, nit, a les 10'15. Exit grandiós del darrer triomf de Josep Maria de Segarra,
Roser florit
Creació de Mercè Nicolau i Ramon Martori.
Demà, tarda i nit,
ROSER FLORIT

CINEMES

FEMINA
Avui, nit, a les 10. Gran èxit.
FRANCHOT TONE
el gran actor de "Los tres lanceros bengalíes" con UNA MERKEL en
EL CUARTO N.º 309

MARYLAND
Plaça Urquinaona, 5. Tel. 21966
Nit, a les 10.
EL SASTRE VALIENTE (dibuixos en colors), NOTICIARI FRANCE ACTUALITES
ALTA ESCUELA
Rudolf Forster-Angela Salloker

Fantàsic
Avuit, nit, a les 10:
NOTICIARI FOX
Palma de Mallorca
(documental)
SERVICIO ESMERADO (comèdia musical en color). Henry Garat en la graciosa comèdia
Los dioses se divierten
amb Florelle

Coliseum
Avui, nit, a les 10.
CAMPEONES DEL TRAMPOLIN
(documental)
PARAMOUNT NEWS N.º 8
(revista)
LOS NIÑOS EN EL ZAPATO
(dibuix en color de Max Fleischer)
— i —
LAS CRUZADAS
L'obra cim de Cecil B. de Mille.
(Es un programa Paramount)
NOTA.—Degut al llarg metratge d'aquest programa es prega encaridament la puntual assistència.

URQUINAONA
Avuit, nit, a les 10. La preciosa producció, triomf de
DOLORES DEL RIO
Por unos ojos negros

Cinema CATALUNYA
Llar del cinema nacional
Avui, nit, a les 10. Ultimes projeccions de l'èxit sense comparació de la superproducció
Nobleza baturra
per Imperio Argentina i M. Ligero.
Demà, dimarts, ¡ESDEVENIMENT! Estrena de la gran superproducció nacional
ES MI HOMBRE

CINEMA PARIS
Avui, nit, a les 9'45:
Jean Murat-Brigitte Helm en
El secreto de una vida
W. C. Fields, en
VIAJE DE PLACER
La Roma del Japón (documental). Els dibuixos en color Caramelandia

PUBLI-CINEMA
Avui, canvi de programa
CURIOSITATS MUNDIALS
EL RIVAL DEL VULCANO
(dibuix)
30 reportatges d'actualitat mundial
El conflicte italo-abissini
Segona part d'Etiopia
EL IMPERIO DEL NEGUS